

d l a t e g o

Biuletyn Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach
Organizacji Pożytku Publicznego KRS 0000068764 ISSN 2081-6367
Nr 8 (404) 3 sierpnia 2025

Rok Jubileuszowy 2025 „Pielgrzymi Nadziei” – od 24 XII 2024 do 6 I 2026

Św. Łukasz, 12, 13-21 Ostrzeżenie przed chciwością [s. 2](#)

Ks. prof. Józef Kozyra: Niemi świadkowie Jezusa Chrystusa w Ziemi Świętej [s. 2-5](#)

Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach – kapelani [s. 6-33](#)

Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach – pielgrzymki do Bogucic [s. 34-38](#)

Rekolekcje Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach od 19 do 21 września 2025 r.
Kokoszyce, ks. Michał Anderko: „Nadzieja zawieść nie może” [s. 38](#)

Antoni Hallek: Wędrówka po Meksyku [s. 39-40](#)

Bazylika Stara

Bazylika Nowa

Wersje kolorowe biuletynu „Dlatego” można pobrać: <http://www.kik.katowice.opoka.org.pl/>

Św. Łukasz, 12, 13-21 Ostrzeżenie przed chciwością

A ktoś z tłumu rzekł do Niego: „Nauczycielu, powiedz mojemu bratu, żeby się podzielił ze mną spadkiem”. Lecz On mu odpowiedział: „Człowieku, któż Mnie ustanowił nad wami sędzią albo rozjemcą?”.

Powiedział też do nich: „Uważajcie i strzeżcie się wszelkiej chciwości, bo nawet gdy ktoś ma [wszystkiego] w nadmiarze, to życie jego nie zależy od jego mienia”.

I opowiedział im przypowieść: „Pewnemu zamożnemu człowiekowi dobrze obrodziło pole. I rozważał w sobie: «Co tu począć? Nie mam gdzie pomieścić moich zbiorów». I rzekł: «Tak zrobię: zburzę moje spichlerze, a pobuduję większe i tam zgromadzę całe moje zboże i dobra. I powiem sobie: Masz wielkie dobra, na długie lata złożone; odpoczywaj, jedz, pij i używaj!». Lecz Bóg rzekł do niego: «Głupcze, jeszcze tej nocy zażądają twojej duszy od ciebie; komu więc przypadnie to, coś przygotował?». Tak dzieje się z każdym, kto skarby gromadzi dla siebie, a nie jest bogaty u Boga”.

<https://www.biblijni.pl/%C5%81k,12,13-21>

Niemi świadkowie Jezusa Chrystusa w Ziemi Świętej

Dr Antoni Winiarski: Szczęść Boże. Księża profesora Józefa Kozyrę zapytam o świadectwa. Świadcami mogą być nie tylko ludzie, ale również świadkami są też materialne pamiątki. Właśnie o tych materialnych pamiątkach co mówi nam Pismo Święte i archeologia?

Ks. prof. Józef Kozyra: Nie tylko ludzie, czyli Apostołowie, potem naoczni świadkowie dawali świadectwa o Jezusie. Świadectwa o Jezusie daje również archeologia, topografia no i miejsca kultu potwierdzające i ukazujące wydarzenia związane z Jezusem jak z Jego osobą, Jego wypowiedziami, z Jego działalnością. Kiedy Pan Jezus wjeżdżał w Niedzielę Palmową do Jerozolimy na osiołku, to wtedy faryzeusze atakowali Go dlaczego pozwala dzieciom i innym na drodze określać siebie jako Mesjasza, jako Króla Izraela, jako Nowego Dawida. Pan Jezus wtedy powiedział: Gdyby oni milczeli, to kamienie wołać będą (*Łk 19,39-40*). Te wołające kamienie to są artefakty, dowody takie rzeczowe, które

świadczą o Jezusie. W dzisiejszym państwie Izrael oraz w Autonomii Palestyńskiej, na terenie dawnej Palestyny, istnieje wiele miejsc i wiele pozostałości świadczących o działalności Jezusa.

Od zarania historii chrześcijaństwa istniała żywa pamięć o miejscach związanych z Jego życiem, z Jego działalnością, przede wszystkim z Jego śmiercią i zmartwychwstaniem. W tych miejscach powstały pierwsze gminy chrześcijańskie szczególnie zainteresowane pielęgowaniem i popularyzowaniem tych zdarzeń, które tam się dokonały. I tam właśnie zaczęto budować, czy organizować, sanktuaria upamiętniające wydarzenia z życia Jezusa. Należy wspomnieć przede wszystkim o trzech okresach wzmożonego ruchu pielgrzymkowego do miejsc świętych związanych z Jezusem, których zainteresowanie historycznymi miejscami związanymi z Jezusem było przeogromne i fascynowało prawie całe chrześcijaństwo.

Pierwszy okres bizantyjski, trwający od IV wieku, związany jest z powstaniem pierwszych bazylik chrześcijańskich ufundowanych przez cesarza Konstantyna Wielkiego oraz jego matkę świętą Helenę. Chodzi tutaj o kościół nad Golgotą w Jerozolimie, Martyrium, miejsce ukrzyżowania Jezusa oraz kościół nad grobem Jezusa, Anastasis. W Betlejem nad Grotą Narodzenia Jezusa powstała Bazylika Bożego Narodzenia, a na górze Oliwnej Bazylika Oliwna zwana Eleona oraz Imbomon nawiązujący do wniebowstąpienia Jezusa. Pod koniec IV wieku chrześcijanka Egeria, pochodząca z południowej dzisiejszej Hiszpanii albo Francji, z Gali, wspomina w pamiętniku ze swojej pielgrzymki do miejsc świętych wspaniały kościół w Ogrodzie Oliwnym, pod Górą Oliwną w Jerozolimie. Nazywa go „*ecclesia elegans*”, „*elegancki kościół*”, najwspanialszy.

Z czasów bizantyjskich pochodzi też sanktuarium Hagia Sion, czyli Święty Syjon, na miejscu Wieczernika oraz Zaśnięcia Maryi w Jerozolimie. Drugi okres powstawania sanktuariów to czas wypraw krzyżowych od XI wieku.

Zaznaczył się on odbudową prawie wszystkich starożytnych sanktuariów i to z ogromnym rozmachem. Na szczególną uwagę zasługuje wybudowanie wtedy nad starożytnymi sanktuariami w Jerozolimie związanymi ze śmiercią i zmartwychwstaniem Jezusa Nowego Kościoła Grobu Pańskiego, nazywanego też Bożym Grobem lub Świętym Grobem, Santo Sepolcro. Trzeci okres

powstawania sanktuariów to czas współczesnych zainteresowań Ziemią Świętą w XIX i XX wieku. Charakteryzuje się on odbudową zniszczonych sanktuariów i budowaniem nowych sanktuariów oraz dokonaniem wielu bezcennych odkryć archeologicznych związanych z rozwojem nauk archeologicznych. Wśród nowych znalezisk, potwierdzających historyczne ramy życia Jezusa, do najcenniejszych należą świadectwo o rzymskim namiestniku Poncjuszu Piłacie, którego imię wyryte było i jest na kamiennej płycie odkrytej w 1961 roku w Cezarei Nadmorskiej na terenie starożytnego teatru z czasów rzymskich zbudowanego przez Heroda I. Inną pamiątką to schody z czasów rzymskich w Jerozolimie znajdujące się przy sanktuarium, przy Kościele Zaparcia się Świętego Piotra, popularnie nazywany kościół San Pietro in Gallicantu, czyli Przy Piani Koguta, kiedy się zaparł Jezusa. Schody te prowadzą z Wieczernika na Syjonie do Sadržawki Siloe w Dolinie Cedronu.

Potem od południowej strony murów świątynnych znajdują się schody Chuldy, odkopane, były zasypane ziemią, a są to schody wykute w skale prowadzące z Milo na wzgórzu Moria do Świątyni Jerozolimskiej odnawianej w czasach Heroda. O tej świątyni czytamy w Ewangeliach, m.in. w 11 rozdziale Ewangelii Marka (*Mk 11,15-18; 11,27-33*). Inną pamiątką to pozostałości Sadržawki Siloe w Jerozolimie połączonej z kanałem Ezechiasza z VIII wieku przed Chrystusem przez który doprowadzano wodę do tej Sadržawki ze źródła Gichon w Cedronie.

O tej Sadržawce i o wydarzeniu, o uzdrowienia przy tej Sadržawce niewidomego od urodzenia czytamy w Ewangelii św. Jana w 9 rozdziale (*J 9 1-8*). Bardzo ważną pamiątką są fragmenty Sadržawki Betesda od północnej strony Świątyni Jerozolimskiej.

O tej Sadržawce czytamy w Ewangelii Janowej w 5 rozdziale. Tam dokonał się cud uzdrowienia sparaliżowanego, który czekał na uzdrowienie 38 lat (*J 5 1-9*). Bardzo ciekawą pamiątką jest do dzisiejszego dnia świetnie zachowana grotą u podnóża Góry Oliwnej nazywana Grota Zdrady Jezusa w Getsemani w Dolinie Cedronu w Jerozolimie. To miejsce spotkań Apostołów na noc. Gromadzili się tam z Jezusem. Czytamy o tym w Ewangelii św. Jana w 18 rozdziale (*J 18 1-9*), czy u Łukasza w 21 rozdziale (*Łk 21 37-38*). Ta Grota Zdrady zachowana została właściwie w nienaruszonej formie. Została przekształcona tylko na kaplicę, otynkowana, poma-

lowana, ale jest naturalną grota. Tam się gromadzą również pielgrzymi. Modlą się, nawet odprawiają Msze Święte. Miałem szczęście również tam wielokrotnie być w tej grocie.

Bardzo ciekawą pamiątką wspominającą czasy Jezusa to grobowce hellenistyczne w Dolinie Cedronu zwane grobami Absaloma, Zachariasza i Jakuba. Te grobowce wspomina Pan Jezus w swojej mowie wygłoszonej w Jerozolimie, o czym pisze Mateusz w 23 rozdziale (*Mt 23 29-36*). Sam przechodził koło tych grobowców wielokrotnie. Także sam Pan Jezus oglądał te grobowce, bo one są z II wieku przed Chrystusem. Właściwie przy tych grobowcach jesteśmy na autentycznych śladach Jezusa.

Bardzo ciekawą, inną pamiątką wspominającą Jezusa, to mury otaczające Świątynię Jerozolimską, do której Pan Jezus wielokrotnie pielgrzymował już od 12 roku życia, jak czytamy w Ewangelii św. Łukasza (*Łk 2 41-48*), a szczególnie fragmenty muru zachodniego. To się dzisiaj nazywa Ściana Płacz, mur zachodni, a także mur południowy. Jest w nim zamurowanych kilka bram prowadzących na plac świątynny.

Ta brama podwójna i potrójna, a także mur wschodni z zamurowaną Bramą Herodiańską, bardzo pięknie przyozdobioną z czasów tej renowacji, tych pamiątek po świątyni przez Heroda I, czyli 2000 lat temu. Ta brama nazywa się Złotą Bramą. O tych murach, o tych bramach czytamy w Ewangelii św. Marka, chociażby w 13 rozdziale Pan Jezus pokazuje na te mury (*Mk 13 1-2*). Inną pamiątką to grotą na Górze Oliwnej związana z modlitwą Jezusa „Ojcze nasz” i ruiny Kościoła Eleona, które się tam obok tej groty znajdują. Do tej groty „Ojcze nasz” nawiązuje tekst Ewangelii św. Łukasza, kiedy to Apostołowie proszą Jezusa, by ich nauczył modlitwy. W 11 rozdziale czytamy, że wtedy Jezus nauczył modlitwy „Ojcze nasz” (*Łk 11 1-4*). Łukasz podaje tę modlitwę w skróconej formie bardziej, a Mateusz w Kazaniu Na Górze podaje ją w szerszej formie i do dzisiejszego dnia tą wersję Mateuszową odmawiamy jako Modlitwę Pańską (*Mt 5 9-13*).

Inną pamiątką to ruiny cytadeli, a więc zamku obronnego przy murach południowych miasta Jerozolima. Cytadela to był pałac Heroda I, niedaleko Bramy Jafskiej w Jerozolimie. Ten Herod, który chciał zabić Jezusa po narodzeniu. Pozostałości twierdzy herodiańskiej Antonia, to z kolei od północnej strony Placu Świątynnego,

z posadzką kamienną, na miejscu zwanym Litostrotos, czyli Gabbata, o czym dokładnie czytamy w Ewangelii św. Jana w 19 rozdziale, gdzie Pan Jezus był sądzony przez Piłata i wydany był wyrok śmierci (J 19 13-14). Skazany Jezus został na ukrzyżowanie. Bardzo ważną pamiątką jest pęknięta skała Golgoty z czasów trzęsienia ziemi przy śmierci Jezusa w Jerozolimie, o czym pisze św. Mateusz w 27 rozdziale w opisie Męki Pańskiej (Mt 27 51-52). Dokładnie widać to pęknięcie skały Golgoty w dzisiejszym kościele, w dolnej części pod Golgotą, w kościele Grobu Pańskiego.

Inną pamiątką to resztki grobowca skalnego będącego własnością Józefa z Arymatei, w którym pochowano Jezusa w pobliżu Golgoty. Właśnie na tym miejscu wybudowano taką kaplicę, która upamiętnia grób Pana Jezusa, z którego Jezus zmartwychwstał, a dookoła tej kaplicy zbudowano taką rotundę, kościół, w czasach już konstantyńskich nazywany Anastasis, Miejsce Zmartwychwstania. W Betlejem znajduje się Grota Narodzenia Jezusa pod kościołem Bożego Narodzenia. Pan Jezus właśnie narodził się w jaskini, w grocie, która służyła jako miejsce gromadzenia się zwierząt. Była szopą, właściwie stajnią, bo nie była z drewna, lecz z kamienia. O autentyczności tego miejsca to już pisze w swoich pamiątkach, w swoich wspomnieniach Justyn Męczennik, żyjący w II wieku po Chrystusie.

Bardzo ważne są pamiątki związane z Nazaretem, mianowicie resztki zamieszkałych grot skalnych w Nazarecie przy Kościele Zwiastowania Maryi, a szczególnie pozostałości groty zamieszkałej przez Jezusa, Maryję i Józefa w domu Józefa pod kościołem Świętej Rodziny, zwanym też Kościołem Świętego Józefa. Pan Jezus tam żył, tam spędził około 30 lat swojego życia. Inną pamiątką w Nazarecie jest źródło Maryi. Dzisiaj pod kościołem Archanioła Gabriela, do tego źródła Maryi nawiązuje starożytny apokryf, prot ewangelia Jakuba. Również w Galilei ważną taką pamiątką archeologiczną to są ruiny miasta Kafarnaum z synagogą i resztkami zabudowań miejskich oraz z domem Piotra, gdzie powstał w starożytności chrześcijańskiej kościół oktagonalny nad tą izbą, gdzie Pan Jezus mieszkał. Nowy, taki nowoczesny kościół, został wzniesiony nad starożytnym Domus Ecclesiae w latach 90. XX wieku, a więc to jest jedno z najbardziej nowoczesnych sanktuariów w tych starożytnych miejscach w Ziemi Świętej.

W tym miejscu często przebywał Pan Jezus, o czym czytamy chociażby już w pierwszym takim wystąpieniu Jezusa w Kafarnaum u Marka, w Ewangelii Marka w 1 rozdziale (Mk 1 21-22), czy u Mateusza w Ewangelii w 9 rozdziale (Mt 9 1-2). Też nad jeziorem Genezaret, bo Kafarnaum jest nad jeziorem, jest inne miejsce, Tabgha, Heptapegon, Siedem Źródeł, to jest miejsce cudownego rozmnożenia chleba i ryb nad jeziorem Genezaret, albo Galilejskim, albo Kinneret, różne nazwy. Tam w odbudowanym kościele bizantyjskim jest posadzka ze starożytnymi mozaikami, które upamiętniają to wydarzenie, takie wspaniałe upamiętnienie symboliczne, to koszt z dwoma rybami i pięcioma chlebami, ale też na tej posadzce są flora i fauna terenu nad jeziorem Genezaret z tego czasu, a więc niesamowicie cenne pamiątki archeologiczne.

Potem też w Galilei kościół Prymatu Piotra nad skałą wynurzającą się z jeziora Genezaret, gdzie Jezus Zmartwychwstały powiedział do Piotra te słynne słowa: „*Paś owce moje, paś baranki moje*” (J 21 15-17). Tam się im objawił, Apostołom, po zmartwychwstaniu, w Galilei. I wreszcie ruiny miasta i synagogi w Korozain powyżej Wzgórza Błogosławieństw. Właśnie to miasto Korozain dominowało nad Jeziorem Galilejskim północnych wzgórz Górnej Galilei. O tym miejscu czytamy chociażby u Mateusza w 11 rozdziale (Mt 11 21-24). Inne miejsce wspominające działalność Jezusa to na wschodnim brzegu jeziora: Kursi, Geraza, Gergeza, Gadara.

Są tam ruiny kościoła i klasztoru z mozaikami podłogowymi w miejscu uzdrowienia opętanego w Dekapolu, a więc w miejscu zamieszkałym przez pogan, gdzie Pan Jezus również działał cuda. Właśnie wypędził legion złych duchów z tego człowieka opętanego na wschodnim brzegu jeziora i dwa tysiące świń się potopiło, bo złe duchy weszły w świnię, jak czytamy u Marka w 5 rozdziale. Potem na północnym brzegu jeziora Góra Błogosławieństw z ruinami starożytnego klasztoru u podnóża wzniesienia oraz nowe sanktuarium z widokowymi balkonami zbudowane w szczytowej części wzgórza, jak czytamy w Ewangelii św. Mateusza w 5 rozdziale. Na zachodnim brzegu jeziora jest Ginnosar, czyli miejsce, gdzie znaleziono zatopioną łódź z czasów Jezusa. Właśnie w takiej łodzi Jezus pływał wraz z Apostołami, czynił cuda, nauczał, był cudowny połów ryb, m.in. właśnie czy uciszenie burzy na jeziorze.

To wszystko z takiej łodzi się działo. A bardziej na północy w Galilei to ruiny Cezarei Filipowej, tego starożytnego sanktuarium pogańskiego Banjas, Paneas, ze skałą i grotą, spod której wypływa rzeka Jordan i przy której było kilka świątyń pogańskich. Odkryte są i zrekonstruowane fragmenty świątyń Augusta, bożka Pana, tego który grał na fletni. Mówi się grać na fletni Pana, czy świątynia Nimf i Satyrów. Tam Jezus dał Piotrowi obietnicę prymatu: „*Na Tobie zbuduję mój Kościół*” (Mt 16 18-19). W Środkowej Palestynie, w Samarii, znajduje się studnia Jakubowa w Sychem, przy której rozmawiał Jezus z kobietą samarytańską. Do dzisiejszego dnia to miejsce jest do odwiedzania.

Można pić wodę z tej studni, z której Pan Jezus nawet pił, dwa tysiące lat temu jak czytamy w Ewangelii św. Jana w 4 rozdziale (J 4 6-8). We wschodniej części Palestyny, na granicy z Jordanią, są ruiny Jerycha Herodiańskiego, pałace zimowe Heroda oraz hipodrom, grobowce i synagoga przy górze Kypros, nad Wadi Quelt, na południowo-wschodnim skraju Pustyni Judzkiej.

No i bardziej na zachód od Jerozolimy jest sanktuarium Emaus. Sanktuarium upamiętniające spotkanie dwóch uczniów z Jezusem Zmartwychwstałym, jak czytamy w Ewangelii Łukasza w 24 rozdziale (Łk 24 15-17). Jednakże umiejscowienie tej miejscowości w różnych okresach chrześcijaństwa znajdowano kilka miejscowości utożsamianych z tym znanym z Ewangelii miejscem. W starożytności bizantyjskiej czczono to wydarzenie w miejscowości Emaus, Amwas, Nikopolis, w oddalonym 160 stadiów od Jerozolimy w kierunku zachodnim.

Ta odległość nawiązuje do niektórych starożytnych odpisów Ewangelii Łukasza. Z tego sanktuarium pozostały resztki murów kościelnych oraz mozaiki podłogowe. W średniowieczu na ruinach tego kościoła krzyżowcy wystawili nowe sanktuarium, którego ruiny przetrwały do dziś, tam można się modlić, nawet odprawiać Msze Święte. Również w średniowieczu krzyżowcy utożsamiali Emaus z miejscowością Abu Ghausz (Abu Gosh), oddaloną 11 km od Jerozolimy w kierunku zachodnim. To też nawiązuje do innej tradycji o odległości oddzielającej to Emaus biblijne od Jerozolimy na zachód. Tam szpitalnicy św. Jana wystawili wspinały kościół w średniowieczu. Franciszkanie mając dostęp od XIX wieku do miejsca w Qubeibeh, nawiązujących do 60 stadiów od Jerozolimy, ta tradycja

też jest bardzo znana w starożytnych odpisach Ewangelii Łukasza, w kierunku północno-zachodnim to Qubeibeh się znajduje tam.

Franciszkanie wzniesli na początku XX wieku na ruinach kościoła krzyżowców sanktuarium upamiętniające spotkanie Jezusa z uczniami w Emaus i tam do dzisiejszego dnia odbywają się pielgrzymki. A w Betanii, niedaleko Jerozolimy, za Górą Oliwną na wschodnich obrzeżach Góry Oliwnej miejsce nazywane Al Azarijja, Lazarium. To miejsce położone właśnie na południowo-wschodnim stoku Góry Oliwnej znane jest przede wszystkim z Domu Łazarza i jego sióstr Marii i Marty, nad którym bizantyjczycy i krzyżowcy oraz współcześni budowali kościoły. Czczony jest tam także grób Łazarza wykuty w skale. Czytamy o tej wizycie w Betanii u Łukasza w 10 rozdziale (Łk 10 38-42) oraz w Ewangelii św. Jana w 11 rozdziale i 12 (J 11 11-27 oraz J 12 1-3). A więc te miejsca są wspomniane przez Ewangelistów. Do dzisiejszego dnia można, jak gdyby, dotykać tych miejsc, chodzić po tych miejscach, patrzeć na te miejsca, bo właśnie one wołają, te kamienie wołają o autentyczności wydarzeń ewangelicznych.

Szczególnymi pamiątkami świadczącymi o prawdziwości Jezusa, dającymi świadectwo o Jezusie, są miejsca topograficzne związane z Jego życiem, miasta: Nazaret, Betlejem, Jerycho, Jerozolima z Górą Oliwną, z Doliną Cedronu, ze Wzgórzem Świątynnym, z Moria, z Syjonem, z Golgotą, Betania, przede wszystkim jezioro Genezaret, a także Góra Tabor, gdzie miało nastąpić przemienienie Jezusa wobec Apostołów i źródła Jordanu w Cezarei Filipowej, dziś nazywane Banias, sama rzeka Jordan, Pustynia Judzka i wszystkie szlaki, którymi stapał Jezus oraz gdzie przebywał i działał, i gdzie dzisiaj zdążają pielgrzymi, modlą się i spotykają Jezusa właśnie w tych miejscach, gdzie On dokonał naszego zbawienia. Dziękuję za uwagę.

Dr Antoni Winiarski: Dziękuję bardzo. Pielgrzymując do Ziemi Świętej dobrze mieć świadomość, że to co widzimy to są materialne pamiątki po przebywaniu tam Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela. Szczęść Boże.

Ks. prof. Józef Kozyra: Szczęść Boże.

(spisane z nagrania dokonanego przez dr. Antoniego Winiarskiego)

Opracował Robert Prorok

Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach – kapelani

Wprowadzenie

Na zebraniu Zarządu KIK w Katowicach prezes Andrzej Dawidowski zaproponował, aby z okazji 40-lecia powstania KIK w Katowicach wydać biuletyn „Dłatego” poświęcony kapelanom (zmarłym i żyjącym) i pielgrzymkom KIK w Katowicach do Bogucic. Wiele osób nadesłało materiały, ale i wystąpiła też taka sytuacja, że proponowany autor nie nadesłał opracowania i już nie żyje.

W tej sytuacji postanowiłem zebrać to, co mam i umieścić w biuletynie sierpniowym, na co Zarząd wyraził zgodę. Opracowania są bardzo różnorodne – autorom nie były proponowane żadne wzory. Nie wszystkie informacje o naszych kapelanach są możliwe do odtworzenia. Stąd prośba do czytelników „Dłatego” do uzupełnienia (adres w stopce na końcu). Najpierw zostaną zaprezentowani kapelani KIK w Katowicach, potem kapelani sekcji (istniejących i nieistniejących).

Stanisław Waluś

Kapelani KIK w Katowicach

Ks. Oskar Thomas (1980-1984), ks. dr Stanisław Bista (1984-1985), ks. prof. dr hab. Józef Kozyra (1986-)

Ks. Oskar Thomas (1980-1984)

Urodził się 25 lipca 1940 w Gołkowicach koło Wodzisławia. Po złożeniu matury w wodzisławskim liceum ogólnokształcącym wstąpił do Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie. W czasie studiów powołany został do odbycia dwuletniej, zasadniczej służby wojskowej. Świecenia kapłańskie przyjął 5 czerwca 1966 r. w katowickiej Katedrze Chrystusa Króla.

Duszpasterzował w parafiach: w Strzybnicy, Giszowcu, Chorzowie i Rybniku. Uczestniczył w pracach I Synodu Diecezji Katowickiej. Był zaangażowany w Podkomisję Socjologiczną. W 1975 roku ukończył studia specjalistyczne z zakresu socjologii religii w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Pracę duszpasterską ze studentami rozpoczął w parafii św. Barbary w Chorzowie. Tam zlecono mu opiekę nad studentami całego miasta (1972-1975). Następnie pracował w parafii św. Antoniego z Padwy

w Rybniku i od 1977 roku jako diecezjalny duszpasterz akademicki i rektor kościoła akademickiego – w Centralnym Ośrodku Duszpasterstwa Akademickiego w Katowicach.

Był współzałożycielem, wraz z dr. inż. Andrzejem Sobańskim, Biskupiego Komitetu Pomocy Uwięzionym i Internowanym, który został powołany do istnienia przez bpa Herberta Bednorza 17 marca 1982 r. W maju 1983 roku został adiutorem w parafii Matki Bożej Bolesnej w Rybniku. Kilka miesięcy później 29 lutego 1984 zmarł w Centralnym Szpitalu Klinicznym w Katowicach Ligocie.

Bibliografia

AAKat, Akta personalne ks. Oskara Thomasa; Schematyzm (1970-1986); „Gazeta Uniwersytecka”, 2004, nr 3 (Specjalny); Myszor, Historia diecezji, s. 521, 522, 584; Puchała, Duszpasterstwo akademickie, s. 79; J. Wycisło, Thomas Oskar (hasło), [w:] Słownik biograficzny katolickiego duchowieństwa śląskiego XIX i XX wieku, red. J. Pater, Katowice 1996, s. 437-438.

https://silesia.edu.pl/index.php/Thomas_Oskar

pobrał Stanisław Waluś

Ks. dr Stanisław Bista (1984-1985)

Bista Stanisław (1929-1985), oficjał Sądu Biskupiego

Urodził się 4 maja 1929 w Kochłowicach w rodzinie Mikołaja i Waleski z d. Grzebelus. Studia teologiczne odbył w latach 1948-1953 na Uniwersytecie Jagiellońskim (praca magisterska: Stosunek Atenagorasa do filozofii greckiej w ujęciu A. Harnacka). Świecenia kapłańskie przyjął w Krakowie 28 czerwca 1953. Studiował prawo kanoniczne na KUL-u w latach 1953-1954 oraz 1962-1965 (praca magisterska: Niższe seminaria duchowne diecezjalne w Kościele Zachodnim do końca XVIII w.), stopień doktora prawa kanonicznego uzyskał 3 czerwca 1967 na podstawie pracy: Niższe seminaria duchowne w Kościele Zachodnim do roku 1917 pisanej pod kierownictwem ks. doc. Józefa Rybczyka. Był wikariuszem w Biertułtowach i w Dąbrówce Małej, katechetą w Rudzie Śląskiej – Wirku, w latach 1960-1962 rektorem Niższego Seminarium Duchownego w Katowicach, od 1968 roku wykładowcą Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego, równocześnie w latach 1970-1971 wicerektorem seminarium, wreszcie od 23 lipca

1971 oficjałem Sądu Biskupiego. Ponadto był egzaminatorem diecezjalnym, członkiem Rady Kapłańskiej, w latach 1970-1975 współredaktorem Śląskich Studiów Historyczno-Teologicznych, od 1974 roku konsultantem Gościa Niedzielnego. W 1971 roku otrzymał godność kapelana Ojca Świętego. Zmarł 23 grudnia 1985 w drodze do Bojszów Nowych, dokąd spieszył z pomocą duszpasterską.

Ks. Bista łączył swoje zainteresowania naukowe z funkcjami, jakie sprawował w Kościele. Urząd rektora Niższego Seminarium Duchownego skłonił go do zajęcia się historią instytucji kształcenia kleru, zaś objęcie wykładów w seminarium duchownym pobudziło go do prób wyświetlania podstawowych zasad prawa kościelnego. Zasadę formalną tegoż dostrzegł w pojęciu *communio*. Przyjął ją jako ideę wiodącą w analizach instytucji kanonicznych (a także ruchu *Focolari*, z którym był związany), w szczególności zaś po promulgacji KPK 1983 – przykładał go jako miarę w artykułach referujących zreformowane instytucje kościelne. *Communio* jest w tych pracach traktowane jako nowy paradygmat prawa kościelnego. Mimo że szereg jego prac ma charakter sprawozdawczy, to jednak zawierają one owoce bardziej zasadniczych przemyśleń dotyczących kształtowania kościelnej wspólnoty lokalnej, posługi kapłańskiej, a także teologii katolickiej. Postulował, by była to teologia formacyjna, władna kształtować praktykę chrześcijańską. Stąd praktyczne aplikacje, zwłaszcza w publikacjach prezentujących odnowione instytucje kodeksu z 1983 roku. Konsekwentnie też łączył pracę naukowo-dydaktyczną z zaangażowaniem duszpasterskim, zwłaszcza w konfesjonale. Dzięki temu jego publikacje dotyczyły zawsze zagadnień aktualnych, czytali je nie tylko specjaliści, lecz ogół kleru diecezjalnego, ale – z drugiej strony – jego dorobek naukowy pozostał ilościowo relatywnie skąpy. Mimo to nazwisko ks. Bisty było znane również poza granicami kraju, do czego przyczynił się też jego żywy udział w dyskusjach na międzynarodowych kongresach prawa kanonicznego w Pampeunie (1976) i we Fryburgu Szwajcarskim (1980).

Publikując używał pseudonimów: Marian Stabik, Marcin. Tablicę pamiątkową ku czci Stanisława i Henryka Bisty odsłonięto na ścianie domu przy ulicy Radoszowskiej 167 w Kochłowicach.

Bibliografia

AAKat, Akta personalne ks. Stanisława Bisty; Schematyzm (1953-1986); Cz. Ryszka, Śp. Ks. Stanisław Bista, „Katolik” z 19 I 1986; D. Zimoń, Kazanie podczas eksportacji śp. ks. Stanisława Bisty, WD 1985, nr 12, s. 384-387; Cz. Domin, Homilia podczas pogrzebu śp. ks. prałata dra Stanisława Bisty, WD 1986, nr 2, s. 24-28; Myszor, Historia diecezji, s. 425 i nn; Puchała, Duszpasterstwo akademickie, s. 100, 132; R. Sobański, Śp. ks. dr Stanisław Bista, WD 1986, nr 5, s. 35-40; H. Typańska, Bibliografia prac ks. Stanisława Bisty, WD 1986, nr 5, s. 41-44; A. Grajewski, Twój Gość, s. 96, 124; Ł. Marek, Aparat bezpieczeństwa wobec kurii katowickiej w latach 1956-1970, [w:] Aparat bezpieczeństwa wobec kurii biskupich w Polsce, Warszawa 2009, s. 99; R. Sobański, Bista Stanisław (hasło), SPTK, t. 8, Warszawa 1995, s. 68-70; Foto: Ks. Stanisław Bista, mal. Maciej Bieniasz.

https://silesia.edu.pl/index.php/Bista_Stanis%C5%82aw

Pobrał Stanisław Waluś

PS Ks. dr Stanisław Bista był kapłanem Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach w latach 1984-1985.

Ks. dr Stanisław Bista w Panteonie Górnośląskim w Katowicach

Bista Stanisław (1929-1985)

Duchowny katolicki, kapelan Ojca Świętego, rektor Niższego Seminarium Duchownego w Katowicach, jeden z pionierów Dzieła Maryi – Ruchu *Focolari* w Polsce.

Po przyjęciu święceń kapłańskich posługiwał w śląskich parafiach, m.in. w Bierutowach czy w Dąbrowce Małej. Na przeszło dziesięć lat związał się z najpierw Niższym, a potem Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym jako wykładowca i wicerektor. Współredagował także Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne oraz pełnił funkcję konsultanta Gościa Niedzielnego. Podczas pracy naukowej, którą mógł rozwijać przez sprawowane funkcje zajmował się podstawowymi zasadami prawa kościelnego. Jego sprawozdawcze prace naukowe zawierały rezultaty przemyśleń dotyczących kształtowania kościelnej wspólnoty lokalnej, posługi kapłańskiej, a także teologii katolickiej.

Stanisław Bista został upamiętniony w sali duchowieństwa. Został tam wprowadzony wraz z otwarciem Panteonu w 2022 roku.

Pobrał Stanisław Waluś

ks. Stanisław Bista
kazania

Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach

Przez Krzyż do zwycięstwa

Homilie wygłoszone w katedrze Chrystusa
Króla w Katowicach 3 XI 1984 – 15 XII 1985
(z zapisu magnetofonowego)
Katowice 1998

Str. 1

Spis treści

Nota biograficzna	3
Słowa abpa Damiana Zimonia	5
Homilia na Mszy św. za śp. Księdza Jerzego Popiełuszkę 3 XI 1984 r.	7
Homilia na Święto Chrystusa Króla 25 XI 1984 r.	12
Homilia na Mszy św. za Ojca Świętego Jana Pawła II, Ojczyznę, górników poległych pod kopalnią „Wujek” i ks. Jerzego Popiełuszkę. 16 XII 1984 r.	17
Homilia wygłoszona na Mszy św. za Ojczyznę 16 III 1985 r.	21
Homilia wygłoszona na Mszy św. za Ojczyznę 31 VIII 1985 r.	24
Homilia wygłoszona na Mszy św. za Ojczyznę 10 XI 1985 r.	29
Homilia wygłoszona na Mszy św. za Ojczyznę 15 XII 1985 r.	35
Aneks	41
Homilia wygłoszona na Mszy św. za śp. ks. Oskara Thomasa, pierwszego kapelana katowickiego KIK-u 1 III 1984 r.	43
Henryk Dutkiewicz, Wspomnienie	46
Bp Czesław Domin, Homilia podczas pogrzebu ks. prał. dra Stanisława Bisty	48

Opracował Stanisław Waluś

Kozyra Józef (1947-), biblista

Urodził się 8 września 1947 w Piekarach Śl. w rodzinie Stanisława i Heleny z d. Hojka. Ukończył Liceum Ogólnokształcące im. W. Broniewskiego w Piekarach Śl. (1961-1965). Studiował w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Krakowie (1965-1972), w Papieskim Wydziale Teologicznym w Krakowie (1967-1972). Tam zdobył licencjat kanoniczny z teologii biblijnej na podstawie pracy napisanej pod kierunkiem o. prof. Augustyna Jankowskiego OSB: *Aspekty teologiczne paruzji Chrystusa w 1 Kor 15. Święcenia kapłańskie przyjął 30 marca 1972 w katowickiej katedrze Chrystusa Króla z rąk bpa Herberta Bednorza.*

W 1973 roku podjął studia w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim (1973-1977) zakończone doktoratem z teologii nauk biblijnych na podstawie dysertacji: *Kainotēs. Idea nowości w Nowym Testamencie* pisanej najpierw pod kierunkiem ks. prof. Kazimierza Romaniuka, a dokończonych pod kierunkiem o. prof. Hugolina Langkammera OFM. Kontynuował studia specjalistyczne z biblistyki na Papieskim Instytucie Biblijnym „Biblicum” w Rzymie (1977-1978) oraz w Studium Biblicum Franciscanum w Jerozolimie (1978-1979). W 2001 roku zdobył stopień doktora habilitowanego na podstawie dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej: *Jezus Chrystus jako APXH. Protologia chrystologiczna pierwotnej tradycji apostoelskiej Nowego Testamentu w interpretacji rdzenia arch-.*

Był także wikariuszem w Piekarach Śl. (1972), Jastrzębiu Zdroju (1972-1973) i Bielsku Białej (1979-1982), katechetą i duszpasterzem w Prywatnym Żeńskim Liceum Ogólnokształcącym Sióstr Urszulanek w Rybniku oraz kapłanem sióstr (1982-1986).

Od 1986 roku jest kapłanem Klubu Inteligencji Katolickiej [w Katowicach]. Obecnie pełni funkcje cenzora książek religijnych i egzaminatora archidiecezjalnego. Był członkiem Rady Kapłańskiej (w latach 1987-2005).

W latach 1986-2001 był wykładowcą nauk biblijnych w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Katowicach, w Diecezjalnym Studium Katechetycznym (1980-2000), w Eksternistycznym Studium Teologicznym Wydziału Teologicznego KUL w Katowicach (1986-2002), w Eksternistycznym Studium Wydziału Społecznej Nauki Kościoła KUL w Katowicach (1996-1998), w Studium Pastoralnym Wydziału

Teologicznego ATK w Katowicach (1980-1986), w Papieskim Instytucie Teologicznym w Bielsku Białej (1992-2001). Był zatrudniony na stanowisku profesora Uniwersytetu Śląskiego (od 2009) i kierownika w Zakładzie Teologii Biblijnej Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (od 2001).

Publikacje

Jak powstawały Ewangelie?, Kraków 1992.

Geneza Ewangelii, Katowice 2004.

Jezus Chrystus jako APXH. Protologia chrystopologiczna pierwotnej tradycji apostoelskiej Nowego Testamentu w interpretacji rdzenia arch-, Katowice 2001.

Udział w najnowszym tłumaczeniu Biblii, Edycja św. Pawła: tłumaczenie, wstęp i komentarz Listu św. Jakuba, [w:] Najnowszy przekład Pisma Świętego, Nowy Testament i Psalm, Edycja św. Pawła, Częstochowa 2005.

Prowadził liczne pielgrzymki do Ziemi Świętej.

https://silesia.edu.pl/index.php/Kozyra_J%C3%B3zef

„Będziecie mi świadkami”

Księga Pamiątkowa dla ks. prof. Józefa Kozyry – śląski biblista uhonorowany przez Stowarzyszenie Biblistów Polskich.

Ks. prof. Józef Kozyra otrzymał Księgę Pamiątkową podczas XI Walnego Zebrania Stowarzyszenia Biblistów Polskich. Razem z wykładem związanym z Wydziałem Teologicznym UŚ Księgę odebrał ks. prof. Jan Łach. Księgi te są symbolicznym wyrazem uznania środowiska polskich biblistów wobec dorobku i wkładu obu kapłanów w biblistykę polską. Złożyły się na nie 73 artykuły związane z tematyką Pisma Świętego, napisane przez biblistów z całej Polski, w tym także ze Śląska: ks. prof. Artura Maliny, dr Beaty Urbanek, ks. dr. Macieja Basiuka, ks. dr. Janusza Wilka i ks. dr. Tomasza Kusza.

Ks. prof. Kozyra, który w tym roku obchodzi 65. rocznicę urodzin, na trwałe zapisał się w biblistyce polskiej m.in. poprzez tłumaczenie Listu św. Jakuba, zamieszczone w najnowszym przekładzie Pisma Świętego, zwanego Biblią Paulińską, oraz obszerny komentarz do tej księgi, opublikowany w serii Nowy Komentarz Biblijny Nowego Testamentu (2011). Tytuł księgi pamiątkowej „Będziecie mi świadkami” (Dz 1,8) to słowa Jezusa, skierowane do apostołów przed Jego wniebowstąpieniem. Streszczają one życie Jubilata, jego posługę kapłańską oraz pracę naukową i dydaktyczną.

XI Walne Zebranie Stowarzyszenia Biblistów Polskich oraz 50. Jubileuszowe Sympozjum Biblistów Polskich odbyło się od 18 do 20 września w gmachu Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie. Ostatnie takie spotkanie polskich biblistów miało miejsce w ubiegłym roku w Katowicach.

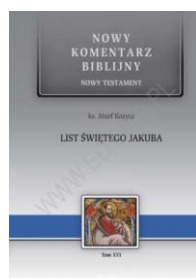
Stowarzyszenie Biblistów Polskich jest gremium naukowców duchownych i świeckich, zatwierdzonym w 2003 roku przez Konferencję Episkopatu Polski, mającym na celu rozwój i pogłębianie znajomości Pisma Świętego poprzez badania naukowe i rozpowszechnianie Słowa Bożego w duchu Soboru Watykańskiego II. Stowarzyszenie obecnie liczy 288 członków, w tym 90 samodzielnych pracowników naukowych (35 profesorów i 55 doktorów habilitowanych), 158 doktorów oraz 40 osób ze stopniem licencjata teologii. Jak podkreśla jego przewodniczący ks. prof. dr hab. Waldemar Chrostowski, „nie ma drugiego katolickiego gremium w Polsce o tak dużym potencjale naukowym jak to”.

Sympozja biblistów polskich są spotkaniami naukowymi, podczas których przedstawia się referaty z różnych kierunków badań i dziedzin biblistyki. Dyskusje odwołujące się do wystąpień prelegentów stają się okazją do wymiany poglądów i integracji środowiska biblistów. W tym roku, ze względu na jubileuszowy charakter spotkania, większość wystąpień była poświęcona przedstawieniu historii i osiągnięć biblistyki polskiej. Prelegenci przywoływali więc nazwiska wybitnych biblistów polskich oraz ukazywali wkład poszczególnych ośrodków naukowych w biblistykę polską, a nawet światową. W wystąpieniu poświęconym biblistom (archi)diecezji katowickiej przypomniano m.in. sylwetkę wybitnego śląskiego znawcy Pisma Świętego i orientalisty – ks. dr. hab. Józefa Jelito, a także zasługi ks. dr. Konrada Marklowskiego i ks. prof. Stanisława Pisarka.

W przyszłym roku polscy bibliści spotkają się na swoim zjeździe w Toruniu.

Ks. Tomasz Kusz, 24.09.2012

<https://katowice.gosc.pl/doc/1303265.Bedziecie-mi-swiadkami>

Ks. Józef Kozyra

List św. Jakuba. Seria: Nowy komentarz biblijny. Nowy Testament. Tom XVI

Książka. Wydawnictwo: Edycja Świętego Pawła ; Kategoria: Książki / Religia / Źródła / Pismo Święte; Rok wydania:

2010; Oprawa: twarda;

List św. Jakuba zajmuje ważne miejsce wśród pism Nowego Testamentu. Podejmuje bowiem jeden z podstawowych tematów chrześcijańskiego życia, jakim jest wiara. Na tej wlanej cnocie chrześcijańskiej opiera się relacja człowieka wierzącego do Boga...

<https://www.poczytaj.pl/a/ks-jozef-kozyra>

Zebrał Stanisław Waluś

PS Ks. prof. dr hab. Józef Kozyra jest kapłanem Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach od 1986 roku. Jest Członkiem Honorowym KIK w Katowicach.

Kapelani w sekcjach Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach

Bytom

O. Adam Wiktor SJ, o. Zbigniew Górecki SJ, o. Piotr Skowronek SJ, o. Kazimierz Ptaszkowski SJ

Bytom – Sucha Góra

Ks. Rajmund Broll

Gliwice

Ks. Herbert Hlubek, ks. dr Robert Urbańczyk, ks. dr Sebastian Marecki, ks. dr Jakub Płonka

Katowice – Janów

Ks. Jan Klemens, ks. Zygmunt Klim, ks. Jacek Staniek

Katowice – Osiedle Tysiąclecia Dolne

Ks. Józef Kozyra (1983-1985), ks. Stanisław Noga (1985-1987), ks. Paweł Furczyk (1987-1992), ks. Janusz Lasok (1992-1994), ks. Szczepan Wilczek (1994-1998), ks. Grzegorz Stencel (1998-1999), ks. Andrzej Mozgol (1999-2000), ks. Andrzej Noras (2000-2003), ks. Adam Meyer (2003-2006), ks. Piotr Kędzior (2006-2008), ks. Henryk Pyrchala (2008-2009), ks. Marek Noras (2009-2015), ks. Joachim Konkol (2015-2018), ks. Leszek Flis (2018-2019), ks. Artur Grabiec (2019-2022), ks. Józef Niesyto (2022-2024)

Jan Mikos

Katowice - Osiedle Tysiąclecia Górne

Ks. Stanisław Noga

Katowice Śródmieście

Ks. dr Andrzej Suchoń

Łaziska Górne

Ks. Janusz Lasok, ks. dr Jacek Wojciech, ks. dr Grzegorz Śmieciński

Siemianowice Śląskie

Ks. Stanisław Sierla, ks. Eugeniusz Kurpas

Tarnowskie Góry

Ks. Pietrzyk Tadeusz

Tychy

Ks. Teofil Grzesica

Zabrze

Ks. Józef Kusche, ks. Grzegorz Skop

Bytom

O. Adam Wiktor SJ

Ojciec Adam Wiktor był pierwszym kapłanem sekcji bytomskiej KIK w Katowicach. Nasza sekcja powstała przy parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bytomiu. Zawdzięcza swoje powstanie trzem osobom: Jerzemu Kogutowi, Zygmuntowi Konopce i Andrzejowi Daniłowiczowi. Ich zaangażowanie w stworzenie w Bytomiu organizacji katolickiej skupiającej bytomską inteligencję spotkało się z żywym zainteresowaniem ks. Adama Wiktora. Ks. Adam Wiktor przybył do naszej parafii z Wrocławia z parafii św. Klemensa, w której zasłynął jako gorący zwolennik Solidarności i ofiarny duszpasterz ludzi pracy. Piszę o tym dlatego, że związek z Wrocławiem zachował do końca i bardzo liczna delegacja wrocławskiej Solidarności uczestniczyła w Jego pogrzebie, a to świadczy o tym, że wspólnie potrafili integrować ludzi wokół spraw którymi żyliśmy w początkach lat osiemdziesiątych.

Został kapłanem naszej sekcji i był to okres intensywnego rozwoju Klubu. Ciekawe wykłady, rozpowszechnianie na dużą skalę literatury religijnej (książek i czasopism), zorganizowanie biblioteki z dużą liczbą książek o tematyce religijnej. I to wszystko nie było zamknięte w ramach Klubu, ale oddziaływało na całą parafię. Była to zasługa ks. Adama Wiktora, którego cechowała niezwykła umiejętność przyciągania wszystkich ludzi – umiał rozmawiać z dziećmi, pasjonował się tym czym żyła młodzież, miał zawsze o czym porozmawiać także ze starszymi paniami. Cała dzielnica знаła księdza jeżdżącego po jej zakamarkach na rowerze. Nagła śmierć 14 lutego 1999 r. przerwała to działanie.

Na stronie internetowej <https://www.mater-dolorosa.wj.info.pl/65-ks-adam-wiktor.html> został podany Jego życiorys. Podaję jego fragmenty:

„Urodził się 3 VI w Kolbuszowej Górnej koło Kolbuszowej, zmarł 14 II 1999 w Bytomiu. (...) 31 VII 1971 święcenia kapłańskie. (...) 1978-1987 superior oraz proboszcz parafii św. Klementa Dworzaka we Wrocławiu. W VIII 1980 wspierał duszpastersko protestujących robotników. Po 13 XII 1981 organizator pomocy materialnej dla internowanych i represjonowanych oraz ich rodzin, odwiedzał przebywających w ośrodkach odosobnienia, udostępnił ogród i pomieszczenia parafialne do przeładunku, magazynowania i dystrybucji darów nadchodzących z zagranicy, wspierał działalność parafialnego komitetu charytatywnego. Organizator parafialnego Duszpasterstwa Ludzi Pracy. (...)

Zapoczątkował niedzielne Msze za Ojczyznę, niekiedy łączone z patriotycznymi rocznicami lub powitaniem powracających z więzień działaczy „S”. (...) Od 1986 homilie wygłaszali zapraszani przez niego goście, m.in. księża: Stanisław Suchowolec, Hubert Czuma SJ, Tadeusz Isakowicz-Zaleski, Stanisław Orzechowski i Mirosław Drzewiecki. W parafii odbywały się wykłady z historii, odczyty w ramach Tygodnia Kultury Chrześcijańskiej, koncerty, seanse filmowe i spektakle wrocławskiej grupy teatralnej Nie Samym Teatrem. (...) Od początku 1985 Wydz. ds. Wyznań Urzędu Miasta we Wrocławiu domagał się odwołania go z funkcji proboszcza; był zastraszany (m.in. dwukrotnie otruto psy pilnujące parafialnej posesji).

VII 1987 – 1989 superior domu jezuitów w Nowym Sączu przy parafii NSPJ; zaktywizował prace lokalnego Duszpasterstwa Ludzi Pracy, nadał uroczystą oprawę odprawianym od 1985 Mszom za Ojczyznę, organizator pielgrzymek, prelekcji historycznych, koncertów pieśni patriotycznych, w domu katechetycznym biblioteka wydawnictw niezależnych i punkt kolportażu wydawnictw podziemnych; na zaproszenia, głosił kazania w innych kościołach diecezji.

VIII 1989 – 1992 opiekun KIK i katecheta przy parafii NSPJ w Bytomiu, od V 1992 przełożony wspólnoty zakonnej i proboszcz tejże parafii, reaktywował Apostolstwo Modlitwy, powołał radę parafialną i odprawiał Msze za wolną Ojczyznę. Od 30 XI 1998 dziekan dekanatu bytomskiego; dzień przed śmiercią zainaugurował działalność Akcji Katolickiej.

Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (przez prezydenta RP na uchodźstwie Kazimierza Sab-bata, 1989). 1987-1989 rozpracowywany przez Wydz. IV WUSW w Nowym Sączu w ramach SOR krypt. Patron.

Andrzej Paweł Bieś SJ

Z kroniki Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bytomiu:

„14 lutego Parafią wstrząsnęła wiadomość – ksiądz Proboszcz Adam Wiktor nie żyje. Zmarł nagle. (...) W pogrzebie wzięło udział około 5.000 wiernych oraz ogromna liczba pocztów sztandarowych „Solidarności”, różnych zakładów pracy, grup i stowarzyszeń. Mszy Świętej przewodniczył ksiądz biskup Gerard Kusz. (...) Ciało Ojca Adama złożono w grobie na Cmentarzu Mater Dolorosa w Bytomiu przy ulicy Piekarskiej”.

Janina Dacy

O. Zbigniew Górecki SJ

Po śmierci o. Adama Wiktora SJ nowym kapelanem Sekcji w Bytomiu został o. Zbigniew Górecki SJ – osobowość zupełnie inna. Ksiądz mający zupełnie inne doświadczenia, będące wynikiem wielu lat pracy w jezuickich parafiach w Stanach Zjednoczonych i w Australii. Jednocześnie zmieniała się sytuacja w Polsce – wielu dotychczas aktywnych członków KIK-u odeszło do pracy w samorządach lub zaangażowało się bezpośrednio w politykę. Zmienił się styl pracy naszej sekcji. Ks. Górecki włączył się aktywnie w prace Klubu starając się wykorzystać doświadczenia zdobyte w pracy duszpasterskiej na zachodzie (a podobne problemy zaczynały docierać do nas). Jak uchronić się przed konsumpcyjnym stylem życia, jak powstrzymać proces odchodzenia od kościoła, jak przeciwdziałać dezintegracji społeczeństwa i tym podobne sprawy, których skutki widział za granicą stały się teraz problemami poruszającymi na naszych cotygodniowych spotkaniach. Pracę w parafii dzielił ks. Górecki z funkcją misjonarza ludowego i gdy prowincjał jezuickiej Prowincji Polski Południowej odwołał Go do Krakowa na stanowisko przełożonego misjonarzy, pożegnaliśmy Go z wielkim żalem. Wzbogacił nas swoim doświadczeniem, dał nam możliwość innego spojrzenia na kulturę zachodniej Europy pokazując jej osiągnięcia, sukcesy ale też nie ukrywając zagrożeń jakie ona niesie.

Na stronie internetowej

<https://www.niedziela.pl/arttykul/35439/nd/25-lat-Mszy-sw-radiowej-w-Chicago>

można przeczytać: „25 lat Mszy św. radiowej w Chicago. (...) O. Stanisław Szewczyk wspólnie z o. Zbigniewem Góreckim zdecydowali się na rozpoczęcie tygodniowego Religijnego Programu dla Polonii, nadawanego w środy przez 30 minut ze stacji WOPA, na fali 1490 AM. (...)”

Pierwszą audycję nadano w Środę Popielcową 1973 r. Od 1976 do 1984 r. prowadzenie programu przejął całkowicie o. Z. Górecki. Gdy został przełożonym domu przy Avers w lipcu 1979 r., wprowadził dodatkowy półtoragodzinny program Apostolstwa Modlitwy w niedzielę (konferencje religijne, wiadomości i lokalne komunikaty przeplatane muzyką religijną), nadawany ze stacji WCEV. (...) Pierwszą Mszę św. radiową w uroczystość Chrystusa Króla w 1979 r. celebrował o. Zbigniew Górecki. (...)”.

Janina Dacy

O. Piotr Skowronek

Po ojcu Góreckim funkcję kapelana objął ojciec Piotr Skowronek. Z zapalem zabrał się do pracy pokładając duże nadzieje na odnowienie KIK-u. Ks. Skowronek pracował w naszej parafii w latach 60-tych XX wieku i stworzył wówczas prężny ośrodek duszpasterstwa akademickiego i wiązał duże nadzieje z młodzieżą zaangażowaną w tamtym ośrodku licząc na to, że teraz staną się trzonem Sekcji w Bytomiu. I, rzeczywiście wiele osób mieszkających nadal na terenie naszej parafii przyjęło Jego zaproszenie. Niestety nie nastąpiła spodziewana konsolidacja obu grup. Przez pewien czas działały obie grupy jak gdyby obok siebie, ale nie zdało to egzaminu – działalność zaczęła podupadać, młodszy zostali przy o. Skowronku.

Na stronie internetowej

https://silesia.edu.pl/index.php/Skowronek_Piotr

podany jest krótki życiorys o. Piotra Skowronka SJ: „Urodził się 6 marca 1940 w Gliwicach w rodzinie Maksymiliana i Marii z d. Butzek. Do Towarzystwa Jezusowego wstąpił 3 września 1956 w Starej Wsi. Studiował filozofię w Krakowie, teologię na Wydziale Teologicznym Bobolanum w Warszawie oraz prawo kanoniczne na ATK we Wrocławiu. Przyjął święcenia kapłańskie 17 czerwca 1968 z rąk kard. Stefana Wyszyńskiego. Po święceniach był operariuszem i katechetą: w Bytomiu (1969-1971), we Wrocławiu (1972-1975) i w Krakowie (1975-1978). Następnie władze zakonne powierzyły mu funk-

cje: ekonoma w Wydawnictwie Apostolstwa Modlitwy w Krakowie (1978-1979), superiora i proboszcza w Gliwicach (1982-1985). Później został posłany do duszpasterstwa polonijnego w Niemczech jako vicarius paroecialis dla Polaków przy Polskiej Misji Katolickiej w Offenbach, z określonym terenem działalności duszpasterskiej w dekanatach Alsfeld i Gießen (1986-1995). Wrócił do Polski i jako operariusz pracował w Bytomiu (1995-2005), gdzie reaktywował i prowadził duszpasterstwo akademickie. Zmarł 7 września 2005. Jest pochowany na cmentarzu Mater Dolorosa w Bytomiu. Spoczywa w miejscu pochówku ks. Emmanuela Nikła (+1943). Na nagrobku widnieją dwa nazwiska ks. Nikła i ks. Skowronka”.

Janina Dacy

O. Kazimierz Ptaszkowski SJ

Kapelanem starszego członu sekcji bytomskiej został ojciec Kazimierz Ptaszkowski. Liczebnie Sekcja w Bytomiu stale się kurczyła i trwała głównie dzięki determinacji przewodniczącej pani Marii Strzelczyk. Na naszych spotkaniach rozpoczęliśmy rozważania i dyskusje nad Pismem Świętym, nie trwało to długo bowiem o. Kazimierz Ptaszkowski został oddelegowany do pracy w Rzymie, a o. Piotr Skowronek zmarł i tak bytomska sekcja zakończyła swoją działalność.

Na stronie internetowej

<https://www.zyciezakonne.pl/wiadomosci/kraj/pozegnania-o-kazimierz-ptaszkowski-sj-63289/>

podany jest krótki życiorys o. Kazimierza Ptaszkowskiego SJ: „Ojciec Kazimierz Ptaszkowski pochodził z Ptaszkowej, przeżył 67 lat, z czego 48 w zakonie jezuitów i 39 lat w kapłaństwie. Był proboszczem parafii kolejowej w latach 1995-2004, a wcześniej pracował w parafii Ducha Świętego w Nowym Sączu. Wielki przyjaciel Solidarności, znakomity kaznodzieja.

To o. Kazimierz Ptaszkowski prowadził na cmentarzu przy ul. Rejtana pogrzeb Zbigniewa Szkarłata w lutym 1986 r., działacza sądeckiej “S”, który zmarł w wyniku pobicia przez tzw. nieznaną sprawców. Pogrzeb Szkarłata, z udziałem delegacji solidarnościowych z całej Polski, był wielką manifestacją uczuć patriotycznych Sądeczan. Ojciec Ptaszkowski wygłosił nad trumną Szkarłata płomienne kazanie, które wielu do dzisiaj pamięta. (...) Woła o. Kazimierza było zostać pochowanym w Rzymie”.

Janina Dacy

Gliwice

Ks. prałat Herbert Hlubek

Wprowadzenie

Tu podam kilka faktów z życiorysu naszego Szefa (tak Go nazywaliśmy w duszpasterstwie akademickim) – więcej informacji z Jego życiorysu jest zawartych w [1 s. 23-28]. Urodził się 23.08.1929 r. w Borucinie koło Raciborza, jako syn Karola i Heleny z domu Czernik. Ochrzczony został 25.08.1929 r. w Borucinie, a bierzmowany w Wałbrzychu. 20.06.1954 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk biskupa częstochowskiego Zdzisława Golińskiego w katedrze św. Krzyża w Opolu. Od 1992 r. do 13.09.2005 był diecezjalnym duszpasterzem akademickim nowo utworzonej diecezji gliwickiej. Pamiętam Jego pokój na poddaszu plebanii kościoła św. Anny w Zabrze, gdzie regały z książkami zajmowały wszystkie ściany. Podobnie było w parafii Wszystkich Świętych w Gliwicach, gdzie poza regałami z książkami były tylko niezbędne sprzęty. Kiedyś młody ksiądz zapytał ks. Herberta (niekiedy nazywaliśmy Go po prostu Herb), po co mu tyle książek, gdyż jemu wystarczy tylko Biblia. Na to ks. Hlubek odpowiedział, że zarówno Biblia, jak i te książki są ważne. Sam nie napisał żadnej książki, natomiast Jego wychowanie o Nim trzy [1, 2, 3].

Od 1981 r. do 2011 r. był kapłanem gliwickiej sekcji KIK w Katowicach, a w 1998 r. otrzymał godność Członka Honorowego Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach.

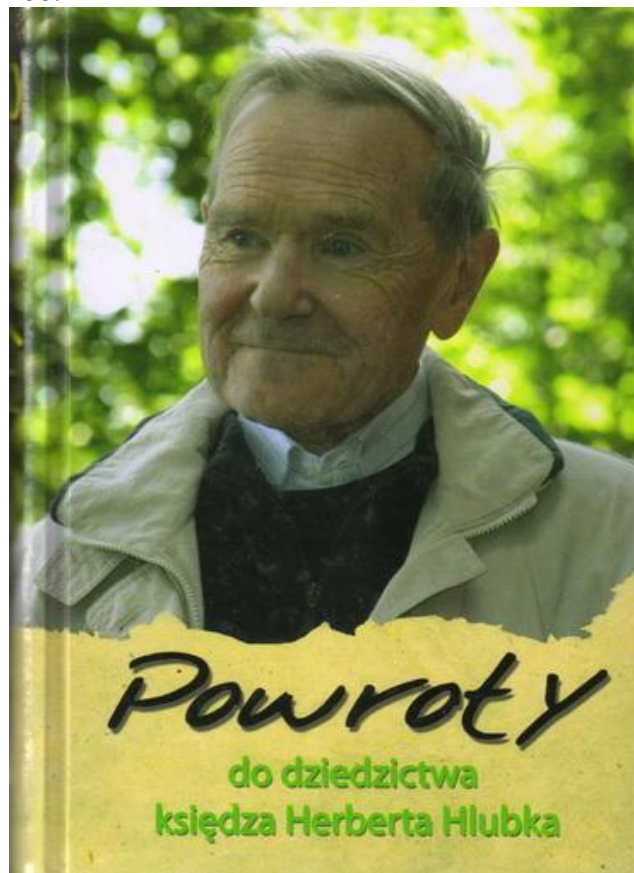
Od 6.10.1973 r. do 15.11.1974 r. był wikariuszem, administratorem i proboszczem parafii Wniebowzięcia NMP w Raciborzu, z czego był bardzo niezadowolony. Po Jego śmierci miałem możliwość przeglądać Jego teczkę w Kurii w Gliwicach i zwróciłem uwagę na kilka krótkich pism ks. Herberta Hlubka z prośbą o zwolnienie Go z funkcji proboszcza.

W latach 1994-2010 był asystentem kościelnym Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Diecezji Gliwickiej. Pamiętam, że nieraz uczestniczył w zebraniach zarządu.

Jest między innymi laureatem nagrody im. ks. Józefa Tischnera (2.06.2001), a pieniądze związane z nią przeznaczył na hospicjum w Gliwicach. 6.12.2001 r. otrzymał Złoty Medal Regionu Śląsko-Dąbrowskiego NSZZ „Solidarność”. Odszedł do Pana 20.12.2013 r. w Gliwicach. Pochowany został 23.12.2013 r. na cmentarzu w Borucinie.

Książki o ks. Herbercie Hlubku

O ks. Herbercie Hlubku, kapłanie sekcji gliwickiej Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach powstały trzy książki [1], [2], [3], a w czwartej [4] jest wspomniany na str. 175, 184, 200.

Dylus Aniela (opracowanie): Powroty do dziedzictwa księdza Herberta Hlubka, Wydawnictwo Świętego Krzyża, Opole 2017.

Spis treści

Wprowadzenie (Anieli Dylus)

Biogram (opracowała Aniela Dylus)

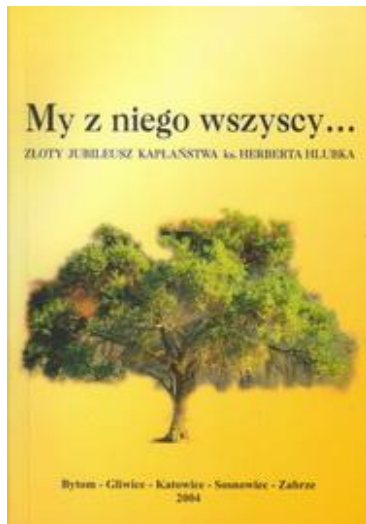
I. Młodość, studia, praca – wywiady z księdzem Herbertem Hlubkiem z lat 1987, 2000, 20002, 2005, 2008.

II. Filozoficzne pasje, duszpasterskie bycie i działanie – o księdzu Herbercie Hlubku: próby podsumowań

III. Do zobaczenia w Domu Ojca – wspomnienia, teksty okolicznościowe po śmierci.

Zamiast zakończenia – codzienna modlitwa ks. Hlubka.

Spośród kilkudziesięciu autorów tej książki następujące osoby są lub były członkami KIK w Katowicach: Guzek Cecylia, Olszewski Czesław, Smolik Marek, Stanek Krystian [wyjechał], Waluś Stanisław, Zięblińska Barbara.

My z niego wszyscy... 50-lecie kapłaństwa ks. Herberta Hlubeka; praca zbiorowa pod redakcją Emiliana Kocota i Aldony Skudrzyk; korekta: Emilian Kocot i Aldona Skudrzyk; zdjęcia: Aniela Dylus, Wiesława Kru-
piarz-Kotula, Ste-

fania Kardaszewicz, Agnieszka Nawrat, Aldona Skudrzyk, Jacek Bachniak, Piotr Gawor, Emilian Kocot, Joachim Koziół, Andrzej Omyliński, Andrzej Sanocki, Jerzy Szynol, Stanisław Waluś, Andrzej Wawrzyniek, Grzegorz Wawrzyczek; Projekt okładki: Rafał Kachniarz i Emilian Kocot; skład i druk: „GRAF-MAR” Będzin, 2004.

Spis treści

Słowo wstępne – Jan Wieczorek biskup gliwicki

I Z kart historii (1. Wstęp, 2. Uwagi o sytuacji środowiska akademickiego, 3. Tworzenie duszpasterstwa i pierwsze lata działalności (1958-1963), 4. Obozy wakacyjne duszpasterstwa, 5. Garść refleksji „absolwenta” duszpasterstwa akademickiego)

II Absolwenci wspominają

III Tajemnica duszpasterskiego sukcesu Szefa

IV Oddajmy głos Szefowi...

V Nota biograficzna

VI Spotkania

VII Ks. Herbert jako rekolekcjonista

IX Spotkania absolwentów duszpasterstwa akademickiego

X ... Po wielu latach

Posłowie

Zachowane w pamięci i na zdjęciach

Pieśni i piosenki DA (wybór)

Trzech autorów zdjęć to członkowie KIK w Katowicach.

Spośród kilkudziesięciu autorów następujące osoby są lub były członkami KIK w Katowicach:

Bachniak Jacek, Dudzicz Czesława [zmarła], Kogut Jerzy, Koziół Joachim, Olszewski Czesław, Pokwap Mirosława [zmarła], Sala Wojciech [zmarł], Sanocka Wanda, Sanocki Andrzej, Smolik Marek, Stanek Krystian [wyjechał], Waluś Stanisław, Zięblińska Barbara.

Herbert Hlubek „Szukam, nie wiem, pytam...”. Wykłady i homilie ks. Herberta z lat 1974-2004 spisane przez Jego uczniów, Praca zbiorowa pod kierownictwem Aldony Skudrzyk, Wydawnictwo Pracowni Komputerowej Jacka Skalmierskiego, Gliwice 2004

Ks. Herbert Hlubek – krótko i treściwie

Moje wspomnienia o „Szefie” dotyczą przede wszystkim jego wykładów, homilii, indywidualnych rozmów i czasu, którym dysponował dla każdego. Od pewnego czasu przypominają mi się jego krótkie wypowiedzi, porównania, żarty i sentencje. Postanowiłem je zebrać w kolejności w miarę alfabetycznej. Niektóre z nich pamiętam dokładnie – inne mniej dokładnie – staram się więc oddać ich istotę.

Abstynencja (od alkoholu) – nie będę do niej namawiał; asceza – jest niezbędna w życiu chrześcijanina; Biblia i książki – dla mnie i to i to jest ważne (patrz książki); być jest ważniejsze niż mieć; cegła – gruba książka; ekumenizm – gdy katolik pomaga prawosławnemu lub protestantowi zbliżyć się do Chrystusa i odwrotnie, Familia (tygodnik) – to jest słabe; garnitur – szkoda, że go nie mam, bo na uroczystości świeckie nie musiałbym chodzić w „sukience” (sutannie); Humanae vitae – Evangelium vitae jest znacznie lepsza; jestem musi być przed posiadaniem; koloratka – chomąto; książki i Biblia – dla mnie i to i to jest ważne; Laborem exercens – to socjalizm; masoneria – to gnój; Odnowa w Duchu Świętym – na Bożej łące mogą rosnąć różne kwiaty; odpoczynek (patrz przyjemność) – chrześcijanin ma obowiązek odpoczynku; pajdokracja – w wielu rodzinach zachowania mają cechy tej formy ustrojowej; praca w niedzielę – każdy musi rozstrzygnąć we własnym sumieniu; prof. Jerzy Robert Nowak – antysemita; pielgrzymka do Ziemi Świętej – oglądnę sobie to z góry; przyjemność (patrz odpoczynek) – chrześcijanin nie ma prawa do przyjemności; ręka – nie będę jej mył przez trzy dni, bo witałem się z biskupem Tadeuszem Pieronkiem; Staszek (do mnie) – ty nigdy nie będziesz filozofem; sumienie – nie może być zbyt wąskie, ale też nie sze-

rokie jak rozdeptany lać; sutanna – sukienka; tolerancja – jest dobra; świętość – nikt nie może naśladować żadnego świętego, bo każdy ma własną drogę do świętości i powinien naśladować Chrystusa; wiara – jest postawą, zaufaniem, zawierzeniem; wybory – katolik może głosować na dowolne partie, byle nie na SLD; kard. Wyszyński – po latach doceniłem wartość jego nauczania; zakochanie – jest chorobą.

Ks. Herbert Hlubek uczył nas myślenia (samodzielnego, krytycznego, obiektywnego), uczył nas obiektywnej hierarchii wartości (na pierwszym miejscu Bóg), zachęcał nas do czytania „Nikt nie jest samotną wyspą” Thomasa Merton. Wędrowki w górach uważał za wartościowe, gdyż ich uczestnicy mogli być w ciszy (sami z sobą i z Bogiem), nie miał w domu telewizora, miał zawsze dla nas czas.

Stanisław Waluś

*Biuletyn KIK w Katowicach „Dłatego”, Nr 1
(265) 6 stycznia 2014, s. 8-9*

Rekolekcje ks. Herberta Hlubka dla członków i sympatyków KIK w Katowicach w Kokoszycach i w Brennej

Wiele z tych rekolekcji jest opisanych w biuletynach „Dłatego” Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach, natomiast krótsze relacje znalazły się w [2] na str. 115-119. W Brennej gościliśmy w Ośrodku Rekolekcyjnym im. św. Jadwigi Śląskiej. W Kokoszycach w Domu Rekolekcyjnym Archidiecezji Katowickiej w Kokoszycach im. bp. Stanisława Adamskiego. Tu zostaną zamieszczone tylko wybrane zdjęcia dla przypomnienia ks. Herberta Hlubka – i wdzięcznych Jemu uczestników tych rekolekcji.

Brenna, 19-21.09.2003 r. Zdjęcie z ks. Herbertem Hlubkiem.

Brenna 15-17.09.2006. Słuchamy poezji Stanisława Krzyżaniaka. Po lewej ks. Herbert Hlubek.

Brenna 15-17.09.2006. Msza św. w kaplicy.

Brenna 15-17.09.2006. Pożegnalne zdjęcie na zakończenie rekolekcji.

Kokoszyce 28-30.09.2007. Droga Krzyżowa.

Kokoszyce 28-30.09.2007. Na zakończenie rekolekcji dziękują ks. Herbertowi Hlubkowi Krystyna Par-
tuś i Antoni Winiarski.

Kokoszyce 18-20.09.2009. Na schodach prowadzą-
cych do ogrodu.

Kokoszy-
ce
18-20.09.
2009.
W Sali
komin-
kowej.

Kokoszy-
ce
18-20.09.
2009.
Msza
Święta.

Bibliografia

[1] Dylus Aniela (opracowanie): Powroty do dziedzictwa księdza Herberta Hlubka, Wydawnictwo Świętego Krzyża, Opole 2017.

[2] My z niego wszyscy... 50-lecie kapłaństwa ks. Herberta Hlubka; praca zbiorowa pod redakcją Emiliana Kocota i Aldony Skudrzyk; skład i druk: „GRAF-MAR” Będzin, 2004.

[3] Herbert Hlubek „Szukam, nie wiem, pytam...”. Wykłady i homilie ks. Herberta z lat 1974-2004 spisane przez Jego uczniów, Wydawnictwo Pracowni Komputerowej Jacka Skalmierskiego, Gliwice 2004

[4] Agnieszka Przewłoka: Kluby Inteligencji Katolickiej w województwie katowickim 1956-1989, Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Oddział w Katowicach, Katowice 2016

Tekst i zdjęcia Stanisław Waluś

Ks. Herbert Hlubek w Panteonie Górnośląskim w Katowicach

Hlubek Herbert (1929-2013)

Duszpasterz i wychowawca akademicki, twórca pierwszego na Górnym Śląsku Duszpasterstwa Akademickiego.

Urodził się w Borucinie k. Raciborza, W czasie II wojny światowej, na skutek represji niemieckich, rodzina Herberta Hlubka była kilkakrotnie przesiedlana. Uczęszczał do Wyższego Seminarium Duchownego w Opolu-Nysie w latach 1949-1954. Odbił także studia na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, w latach 1954-56. Jako twórca pierwszego na Śląsku, Duszpasterstwa Akademickiego ten świątły kapłan, wierny głosiciel Ewangelii, mądry wychowawca i głębokiej wiary duszpasterz wywarł niezwykle wpływ formacyjny na duchowe, moralne i intelektualne kształtowanie kilku pokoleń inteligencji. Jego konferencje, dni skupienia, rekolekcje gromadziły wielu słuchaczy.

Ks. Hlubek Herbert został upamiętniony w sali duchowieństwa.

<https://panteon-gornoslaski.pl/postacie/hlubek-herbert-1929-2013/>

Pobrał Stanisław Waluś

Ks. Herbert Hlubek został wprowadzony do Panteonu Górnośląskiego w Katowicach w czerwcu 2023 roku, czyli rok po otwarciu Panteonu.

Ks. Herbert Hlubek jest Członkiem Honorowym Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach.

Ks. dr Robert Urbańczyk

Ks. dr Robert Urbańczyk w latach 2011-2012 był kapłanem sekcji gliwickiej KIK w Katowicach. Był rezydentem w parafii Wszystkich Świętych w Gliwicach, przy której znajduje się siedziba sekcji gliwickiej. Przejął rolę kapłana Sekcji w Gliwicach po ks. prałacie Herbercie Hlubku, który tę rolę pełnił od 1981 roku, czyli od powstania Sekcji w Gliwicach. Od 10 czerwca 2019 r. jest proboszczem parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny przy ul. Kozielskiej 50 w Gliwicach.

W informatorze Nauka Polska jest następująca informacja: „ks. dr Robert Piotr Urbańczyk, Kłasyfikacje KBN: nauki teologiczne, Specjalności: teologia moralna społeczna”.

Ks. dr Zbigniew Urbańczyk na spotkaniach środowych Sekcji w Gliwicach miał następujące wykłady:

6 października 2010 r. – Dobro wspólne jako zadanie dla rządzących,

24 listopada 2010 r. – Emigracje zarobkowe i ich wpływ na rodzinę,

8 czerwca 2011 r. – Liberalizm czy liberalizmy. O debacie publicznej w Polsce wczoraj i dziś,

12 października 2016 r. – O synodzie Diecezji Gliwickiej.

Na stronie internetowej:

<https://wnmp.gliwice.pl/duszpasterze/> można przeczytać: „Urodził się 8 lipca 1977 roku w Zabrze. Pochodzi z parafii św. Macieja w Zabrzu Maciejowie. Ma siostrę Agnieszkę i brata Łukasza. Święcenia przyjął 18 maja 2002 roku w katedrze w Gliwicach. W latach 2002-2005 był wikariuszem w parafii św. Katarzyny w Tarnowskich Górach – Lasowicach. Następnie odbył studia doktoranckie na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim im. św. Jana Pawła II, zwieńczone w 2007 roku doktoratem z teologii moralnej. Następnie był rezydentem w parafii św. Apostołów Piotra i Pawła, kapłanem w Areszcie Śledczym w Gliwicach i sędzią w Sądzie Biskupim Diecezji Gliwickiej. W roku 2008 został wychowawcą w Seminarium Duchownym naszej diecezji. Następnie pracował jako wikariusz w parafii Wszystkich Świętych w Gliwicach i w parafii Miłosierdzia Bożego w Gliwicach. W roku 2016 został rezydentem w parafii Wszystkich Świętych w Gliwicach oraz sekretarzem I Synodu Diecezji Gliwickiej. Po Synodzie przez rok pomagał jako rezydent w parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Koszęcinie”.

Stanisław Waluś

Ks. dr Sebastian Marecki

Ks. dr Sebastian Marecki przejął funkcję asystenta kościelnego Sekcji w Gliwicach od ks. dra Roberta Urbańczyka w 2012 r. Uczestnicząc w spotkaniach środowych zwróciłem uwagę na bardzo staranne sprawowanie Mszy św. i homilie wcześniej głęboko przemyślane. Często podczas wykładów po Mszy św. ks. Sebastian Marecki dawał uczestnikom po kilka kartek skserowanej książki, dokumentu papieskiego, który potem omawiał. Pozwoliło to słuchając Księdza na śledzenie tekstu autora. Te kartki potem zabieraliśmy do domu, aby można było wrócić do tematu.

Przez szereg lat był dyrektorem lokalnego Radia Plus w Gliwicach.

Ze strony internetowej

<https://diecezja.gliwice.pl/kaplan/992> można się dowiedzieć, że licencjat z teologii uzyskał 12 czerwca 2003 r., a doktorat z teologii 23 stycznia 2006 r. Obydwa te stopnie uzyskał na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (dawniej Akademia Teologii Katolickiej). 1 sierpnia 2014 r. został proboszczem parafii Świętego Krzyża w Strzebinu.

W informatorze Nauka Polska można przeczytać: „ks. dr Sebastian Marecki, Kłasyfikacje KBN: nauki teologiczne, Specjalności: teologia apostołstwa”.

Kapłanem sekcji gliwickiej KIK w Katowicach był do roku 2021. Przez szereg lat dojeżdżał na nasze spotkania ze swojej parafii w Strzebinu. Strzebiń to wieś we wschodniej części gminy Koszęcin, powiat lubliniecki, województwo śląskie.

Podczas spotkania w środę 30 czerwca 2021 r. sprawował koncelebrowaną Mszę św. z ks. Jakubem Płonką i ten dzień należy uważać za oddanie duchowej i intelektualnej opieki nad naszą Sekcją nowemu kapłanowi. Spotkanie to opisałem w biuletynie KIK w Katowicach „Dlatego” nr 8 (356), 26 sierpnia 2021, s. 7-8

Wykłady ks. dra Sebastiana Mareckiego na spotkaniach środowych Sekcji w Gliwicach Klubu

Inteligencji Katolickiej w Katowicach
21 maja 2008 r. – Wizerunek kościoła w mediach.

13 maja 2009 r. – Wolność religijna a tolerancja.

30 marca 2011 r. – Piękno w liturgii.

5 października 2011 r. – Pamięć – pomoc czy przeszkoda w życiu duchowym.

14 marca 2012 r. – Wielkopostne wypisy siedemnastowiecznego modlitewnika.

6 czerwca 2012 r. – Kilka uwag na temat duchowości francuskiej XVII wieku.

17 października 2012 r. – Wyznanie wiary – własne czy Kościoła?

31 października 2012 r. – Akt wiary.

7 listopada 2012 r. – Współczesne warunki wyznawania wiary.

14 listopada 2012 r. – Jakie wspólnoty wiary?

21 listopada 2012 r. – Wiara w czasach obojętności.

5 grudnia 2012 r. – Prawdy wiary.

11 czerwca 2013 r. – Magnificat.

16 stycznia 2013 r. – Język wiary.

23 stycznia 2013 r. – Cel wiary.

30 stycznia 2013 r. – Rozwój wiary.

20 lutego 2013 r. – Kościół katolicki a inne religie.

6 marca 2013 r. – „Kapłan bezwiedny i niedojrzały” – człowiek i sacrum w poezji Norwida.

12 marca 2014 r. – Rachunek sumienia.

26 marca 2014 r. – Ewangelizacja pragnienia szczęścia.

30 kwietnia 2014 r. – List do Rodzin Jana Pawła II – 20 lat po publikacji.

15 października 2014 r. – Katolicyzm ewangeliczny Jerzego Weigla.

29 października 2014 r. – Prawdy wiary a życie duchowe.

19 listopada 2014 r. – Co dzisiaj, po synodzie, Kościół myśli o rodzinie?

26 listopada 2014 r. – Co dzisiaj, po synodzie, Kościół myśli o rodzinie? – część druga.

3 grudnia 2014 r. – Co dzisiaj, po synodzie, Kościół myśli o rodzinie? – część trzecia.

10 grudnia 2014 r. – Co dzisiaj, po synodzie, Kościół myśli o rodzinie? – część czwarta.

25 lutego 2015 r. – Refleksje moralne Ksawerego Thevonot, część 1.

4 marca 2015 r. – Refleksje moralne Ksawerego Thevonot, część 2.

18 marca 2015 r. – Refleksje moralne Ksawerego Thevonot, część 3.

15 kwietnia 2015 r. – Jaki Kościół – z refleksji kardynała Waltera Kaspera.

29 kwietnia 2015 r. – Z refleksji kardynała Waltera Kaspera, cz. 2.

6 maja 2015 r. – Uwagi krytyczne prefekta Kongregacji Nauki Wiary w czasie nadzwyczajnego synodu o rodzinie.

20 maja 2015 r. – Małżeństwo w praktyce kościołów prawosławnych.

10 czerwca 2015 r. – Życie konsekrowane.

7 października 2015 r. – [temat wykładu nie był wcześniej podany].

14 października 2015 r. – Encyklika „W trosce o wspólny dom” Ojca Świętego Franciszka, rozdział I – „Co się dzieje w naszym domu”.

21 października 2015 r. – Ewangelia stworzenia – encyklika ekologiczna cz. 2.

4 listopada 2015 r. – Ewangelia stworzenia – encyklika ekologiczna Ojca Świętego Franciszka, Rozdział trzeci – Ludzki pierwiastek kryzysu ekologicznego.

2 grudnia 2015 r. – Wytyczne i działania wobec degradacji środowiska według papieża Franciszka.

9 grudnia 2015 r. – Edukacja i duchowość ekologiczna w encyklice Laudato Si.

2 marca 2016 r. – Rok Miłosierdzia w Kościele.

20 kwietnia 2016 r. – Urząd Piotrowy, służba na rzecz jedności – w ujęciu kard. Waltera Kaspera” – część 1.

27 kwietnia 2016 r. – Urząd Piotrowy, służba na rzecz jedności – w ujęciu kard. Waltera Kaspera” – część 2.

4 maja 2016 r. – Adhortacja posynodalna „Amoris Laetitia” papieża Franciszka o rodzinie.

11 maja 2016 r. – Adhortacja posynodalna „Amoris Laetitia” papieża Franciszka o rodzinie.

18 maja 2016 r. – Adhortacja posynodalna „Amoris Laetitia” papieża Franciszka o rodzinie.

25 maja 2016 r. – Adhortacja posynodalna „Amoris Laetitia” papieża Franciszka o rodzinie.

22 czerwca 2016 r. – Adhortacja Franciszka o miłości w rodzinie.

5 października 2016 r. – Z rozmów ostatnich Benedykta XVI.

8 marca 2017 r. – Posługi w listach pastoralnych św. Pawła.

15 marca 2017 r. – Życie społeczne w listach pastoralnych św. Pawła.

5 kwietnia 2017 r. – Misericordia et Misera – przed świętem Bożego Miłosierdzia.

14 czerwca 2017 r. – Świętość Kościoła w ujęciu Franciszka Varillona.

18 października 2017 r. – Alain Besancon – Kościół a Islam.

15 listopada 2017 r. – Uwagi kardynała Coccopalmerio o Amoris Laetitia, cz. 1.

22 listopada 2017 r. – Uwagi kardynała Coccopalmerio o Amoris Laetitia” cz. 2.

7 marca 2018 r. – Rozmowy Franciszka z Dominikiem Wolton.

25 kwietnia 2018 r. – Adhortacja Gaudete et Exultate papieża Franciszka.

23 maja 2018 r. – Adhortacja Gaudete et Exultate papieża Franciszka.

6 czerwca 2018 r. – Kościół jest jeden – refleksje O. Franciszka Varillona.

3 października 2018 r. – Z wprowadzenia do chrześcijaństwa Józefa Ratzingera.

13 marca 2019 r. – Wypisy z „Czy Bóg potrzebuje Kościoła” Gerarda Lohfinka.

20 marca 2019 r. – Wypisy z „Czy Bóg potrzebuje Kościoła” Gerarda Lohfinka.

29 maja 2019 r. – Lektura ostatniego tekstu Benedykta XVI. „Kościół a skandal wykorzystywania seksualnego”.

2 października 2019 r. – Kościół jako congregatio fidelium i communio sanctorum – święte zwołanie.

16 października 2019 r. – Z „Pokory Boga” Franciszka Varillona.

23 października 2019 r. – Wiara a cierpienie – z „Krótkiego zarysu wiary” Franciszka Varillona.

4 marca 2020 r. – O książce Benedykta XVI i kard. Roberta Saraha „Z głębi naszych serc”.

11 marca 2020 r. – Dokument papieża Franciszka o Amazonii „Querida Amazonia”, cz. 1.

18 marca 2020 r. – Dokument papieża Franciszka o Amazonii „Querida Amazonia”, cz. 2.

25 marca 2020 r. – Dokument papieża Franciszka o Amazonii „Querida Amazonia”, cz. 3.

Stanisław Waluś

Ks. dr Jakub Płonka

Podczas spotkania Sekcji w Gliwicach w środę 30 czerwca 2021 r. ks. Jakub Płonka sprawował koncelebrowaną Mszę św. z ks. dr Sebastianem Mareckim i ten dzień należy uważać za oddanie duchowej i intelektualnej opieki nad naszą Sekcją nowemu kapelanowi. Spotkanie to opisałem w biuletynie KIK w Katowicach „Dlatego” nr 8 (356), 26 sierpnia 2021, s. 7-8.

Z ks. Jakubem Płonką spotkałem się podczas pielgrzymki z parafii katedralnej w Gliwicach na beatyfikację ks. Jerzego Popiełuszki do Warszawy. Potem głosił on rekolekcje w Kokoszycach od 17 do 19 września 2010 r. dla członków i sympatyków KIK w Katowicach. Miał być z ks. Herbertem Hlubkiem, ale ks. Herbertowi na przyjazd nie pozwoliło pogarszające się zdrowie. Sprawozdanie z tych rekolekcji jest zamieszczone w biuletynie KIK w Katowicach „Dlatego”, nr 9 (225), 26 września 2010 r. na str. 1-3.

W Gościu Gliwickim, dodatku do Gościa Niedzielnego z 16 V 2010 r. na str. V zamieszczono taką notatkę: „Ks. Jakub Płonka urodził się 15 września 1978 r. w Gliwicach. Pochodzi z katedralnej parafii św. Apostołów Piotra i Pawła. Ma dwóch braci oraz trzy siostry. Ukończył Liceum

Ogólnokształcące nr 1 w Gliwicach oraz Politechnikę Śląską na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki (kierunek automatyka i robotyka). Pracę magisterską napisał nt. „Substancjalny obraz rzeczywistości i jego miejsce w teologii”. Interesuje się filozofią, katolicką nauką społeczną oraz muzyką i techniką”.

Pracę doktorską pt. „Definiowanie realne w maszynowym rozpoznawaniu wzorców”. obronił 8 XII 2021 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II, uzyskując tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie filozofii.

Pierwsze nasze spotkania w październiku 2021 r. były poświęcone rozważaniom Listu św. Pawła do Efezjan.

Stanisław Waluś

Katowice – Janów

Śp. Ks. Prałat Jan Klemens

16.10.1935 – 30.03.2019

Odszedł człowiek wielkiego serca, członek Honorowy Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach.

Urodził się w Cielmicach, które w 1973 roku zostały włączone do Tychów. Został przyjęty do Katolickiego Gimnazjum im. św. Jacka w Katowicach przekształconym w Niższe Seminarium Duchowne. W 1953 roku wstąpił do Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie. Świecenia kapłańskie przyjął w 1958 r.

Pracował w parafii Trójcy Przenajświętszej w Kochłowicach, potem od 1963 r., w parafii Najświętszej Maryi Panny Królowej Różańca Świętego w Boronowie, gdzie w 1969 r. został mianowany proboszczem. Od 1974 r. do 2003 r. był proboszczem parafii św. Anny w Katowicach-Janowie, gdzie wybudował Dom Katechetyczny, opiekował się grupami parafialnymi, uczestniczył w pielgrzymkach parafialnych i KIK, dbał o wystrój oraz stan kościoła parafialnego. Miał bardzo dobry kontakt z parafianami, urzędami, firmami i lokalnymi władzami. Był inicjatorem powstania Sekcji KIK w Katowicach-Janowie i jej kapelanem. W 2002 r. wydał monografię parafii pt. „75-lecie kościoła św. Anny w Katowicach Janowie”. Aż do ostatnich swoich dni miał poczucie humoru i lubił opowiadać dowcipy.

Ksiądz Jan pełnił szereg funkcji w diecezji, a potem archidiecezji katowickiej. Był wicedzie-

kanem dekanatu Katowice-Wschód, kapelanem Szpitala Górniczego w Katowicach-Janowie, członkiem Rady Kapłańskiej oraz Kolegium Konsultorów. W 2003 r. został mianowany Kanonikiem Honorowym, a w 2007 r. Kapelanem Jego Świątobliwości. Był również Wikariuszem Biskupim ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego oraz został powołany do Rady ds. Osób Konsekrowanych. Po przejściu na emeryturę prowadził dalszą pracę ewangelizacyjną, m.in. z Legionem Maryi w Ostrawie (Czechy) i dyżurował w katolickim telefonie zaufania. Po przejściu na emeryturę mieszkał w Domu Księży Emerytów.

Mszy św. pogrzebowej, którą celebrowało ok. 80 kapłanów, przewodniczył abp Wiktor Skworec. Homilię wygłosił ks. prof. Antoni Bartoszek, <https://www.apchor.pl/2019/04/03/Po-prostu-Dobry-Ksiadz>, a słowo końcowe abp Senior Damian Zimoń. We Mszy św. wzięła udział wielka rzesza wiernych, także przybyłych autokarem z Boronowa, poczty sztandarowe, reprezentanci władz oraz stowarzyszeń i ruchów katolickich. Obecny był też Członek Honorowy katowickiego KIK Senator RP Czesław Ryszka. Po Mszy św. odprowadziliśmy śp. Księdza Jana na parafialny cmentarz.

Wiązanki kwiatów od katowickiego KIK i Legionu Maryi.

Ks. abp Wiktor Skworec przewodniczy Mszy św.

Wychodzimy z kościoła św. Anny.

Na janowskim cmentarzu.

Antoni Winiarski

Dlatego nr 7 (331) z 31 VII 2019 r., s. 10-11

Ks. Proboszcz Zygmunt Klim

Ks. Zygmunt Klim urodził się 16 kwietnia 1960 r. w Strzybnicy. 31 stycznia 1987 r. otrzymał święcenia kapłańskie i kontynuował studia w Papieskiej Akademii Teologicznej, zakończone licencjatem w 1990 r. Był wikariuszem w parafiach: NSPJ w Boguszowicach, św. Marii Magdaleny w Tychach, św. Teresy w Chwałowicach, św. Jadwigi w Rybniku oraz proboszczem parafii św. Anny w Katowicach-Janowie (2003-2020). Obecnie jest proboszczem parafii św. Klemensa papieża i męczennika w Łędzinach.

Przez kilka lat był przewodnikiem Rybnickiej Pieszej Pielgrzymki na Jasną Górę.

Jest autorem trzech książek: „Historia Rybnickiej Pielgrzymki”, „Trasa Rybnickiej Pielgrzymki” i „Dobrodzieje Rybnickiej Pielgrzymki”.

Od 23 lipca 2003 r. był kapelanem Sekcji KIK w Katowicach-Janowie. Dzięki niemu członkowie Sekcji Janów mogli swobodnie korzystać z salek Domu Katechetycznego. Ksiądz

proboszcz był otwarty na propozycje spotkań sekcji, czynnie uczestniczył w spotkaniach przygotowując nieraz tematy spotkań, oraz omawiając problemy parafii. W ogłoszeniach parafialnych umieszczane były ogłoszenia o spotkaniach i inicjatywach sekcji. Ks. Proboszcz Zygmunt Klim, wraz z członkami Sekcji KIK w Katowicach-Janowie, pomagał w organizacji Kongresów Katolickich Ruchów, Stowarzyszeń i Wspólnot Modlitewnych Archidiecezji Katowickiej w latach 2011, 2013, 2015 i 2017.

Ponadto ks. Proboszcz Klim jest diecezjalnym referentem trzeźwościowym, koordynatorem Grup Modlitwy św. Ojca Pio, kapłanem Towarzystwa Pomocy im. Św. Brata Alberta oraz organizatorem pielgrzymek, w tym Katowickiej Pieszej Pielgrzymki na Jasną Górę. Opieką obejmował również osoby zagubione, wykluczone. Kontynuował wydawanie codziennych obiadów oraz brał udział w przygotowaniu kolacji wigilijnych i śniadań wielkanocnych dla osób samotnych i ubogich. Księdza Zygmunta Klima cechowała duża dbałość o parafię, o kościół parafialny i cmentarz.

Ksiądz Zygmunt Klim angażował się w działania mające na celu rewitalizację naszej dzielnicy, która od 2011 roku jest wpisana na Listę Pomników Historii.

Z jego inicjatywy wykonana została termomodernizacja budynku probostwa i kościoła, założenie nowego centralnego ogrzewania, ocieplenie stropu kościoła oraz remont dachu i poddasza na probostwie. Doprowadził też do renowacji zamalowanych obrazów w prezbiterium kościoła św. Anny.

W 2018 r. przeprowadził malowanie kościoła według kolorystyki zatwierdzonej przez Konserwatora Zabytków oraz remont dzwonnicy.

Wspomógł finansowo wydanie książki: Anna Wowra i Antoni Winiarski „Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach. Sekcja w Katowicach-Janowie 1989-2019”.

Rozpoczął też renowację pięknego ołtarza głównego w parafialnym kościele św. Anny korzystając z hojności różnych ofiarodawców. Nie dokończył renowacji ołtarza, ponieważ w lipcu 2020 r. otrzymał dekret ks. abp. Wiktora Skworca przenoszący go do Łędzin na proboszcza kościoła św. Klemensa.

W domu katechetycznym parafii św. Anny w Katowicach-Janowie 26 września 2018 r. odbyła się uroczystość wręczenia dokumentu przyznania księdzu proboszczowi Zygmuntowi Klimowi godności Członka Honorowego Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach. Uchwałę w tej sprawie podjęło Walne Zebranie Delegatów katowickiego KIK.

16 sierpnia 2020 r., podczas mszy św., odbyło się uroczyste pożegnanie ks. proboszcza Zygmunta Klima. Grupy parafialne i osoby indywidualne wyraziły wdzięczność za jego wieloletnią posługę. W imieniu Rady Parafialnej wyrazy podziękowania i życzenia złożyli Anna Wowra i dr Erwin Kasperek – członkowie sekcji Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach.

Antoni Winiarski

Ks. Jacek Staniec

Urodził się 10 listopada 1969 w Katowicach. Świecenia kapłańskie przyjął 11 maja 1996 r.

Był wikariuszem w parafiach: Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bieruniu Nowym, Chrystusa Króla w Hołudunowie, Podwyższenia Krzyża Świętego i św. Herberta w Katowicach, św. Michała Archaniola w Katowicach, Najświętszego Serca Pana Jezusa w Niedobczycach i św. Jacka w Ochojcu.

W latach 2017-2021 był rekolekcjonistą w Domu Rekolekcyjnym „Emaus” w Koniakowie.

W 2021 roku został proboszczem parafii św. Anny w Janowie.

Jest dziekanem (od 2024 r.) dekanatu Katowice-Bogucice

Od 2021 roku jest kapłanem Sekcji Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach-Janowie.

Antoni Winiarski

Katowice - Osiedle Tysiąclecia Dolne

Ks. Paweł Furczyk

Urodził się 29 czerwca 1943 r. w Miedźnej. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. B. Chrobrego w Pszczynie w 1962 r. wstąpił do Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie.

W 1968 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk bp. Herberta Bednorza. W latach 1968 – 1971 był wikariuszem w parafii św. Józefa w Chorzowie, a od 1971 r. do 1977 r. w parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Katowicach – Piotrowicach, gdzie pełnił także funkcję dekretnego pomocnika przy rozbudowie kościoła. W roku 1977 wraz z dekretem kierującym Księdza do pracy wikariuszowskiej w parafii Świętych Jana i Pawła w Katowicach – Dębie otrzymał polecenie budowy kościoła w Katowicach na Osiedlu Tysiąclecia.

Ks. Furczyk okazał się znakomitym organizatorem w tych trudnych czasach, gdy brakowało wszystkiego. Z ogromną determinacją zdobywał potrzebne do budowy materiały. Początkowo – razem z wikariuszami też pracował na budowie. Wykorzystał także ogromny zapał parafian, organizując rotacyjne grupy chętnych do pracy. Pracę przy budowie kościoła łączył z organizowaniem wspólnoty parafialnej.

13 grudnia 1981 roku biskup katowicki Herbert Bednorz konsekrował dolny kościół pw. Matki Bożej Uzdrawienia Chorych, a górny pw. Podwyższenia Krzyża Świętego poświęcił bp Damian Zimoń 14 września 1991 r.

W roku 1982 ks. Paweł Furczyk został proboszczem nowo erygowanej parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i Matki Bożej Uzdrawienia Chorych. Był także opiekunem sekcji KIK-u od początku istnienia tej sekcji na osiedlu, od 1981 do 1992 roku. Zaaprobował również inicjatywę utworzenia chóru kościelnego przy parafii, który przyjął nazwę „Dei Patris” i został także jego opiekunem.

W 1995 roku otrzymał godność kanonika honorowego Kapituły Metropolitalnej w Katowicach.

W 2008 roku przeszedł na emeryturę. W 2012 roku zdobył magisterium z teologii.

Jest autorem książek: *Zdążyłem przed zmierzchem, moje wspomnienia o budowie kościoła na Osiedlu Tysiąclecia w Katowicach* oraz *Wspomnienia o śp. księdzu proboszczu Jerzym Strzyżu*.

Zofia Osiecka

Katowice - Osiedle Tysiąclecia Górne

Słowo o niezwykłym kapłanie

Ks. prałat Stanisław Noga – wyjątkowy proboszcz, kapłan i człowiek – budowniczy kościoła pw. MB Piekarskiej i twórca parafii na osiedlu Tysiąclecia (Górne) w Katowicach.

Gdyby chcieć w pełni scharakteryzować osobę ks. proboszcza i opisać jego osobowość, wielorakie zaangażowanie i zasługi dla Kościoła, szczególnie tego na Górnym Tysiącleciu w Katowicach, musiałoby powstać niejedno opracowanie, a nawet niejedna książka.

Ksiądz Stanisław Noga święcenia prezbiteratu przyjął z rąk biskupa Herberta Bednorza w katowickiej katedrze Chrystusa Króla 15 kwietnia 1976 roku. W 1983 roku delegowany przez Ordynariusza Katowickiego do budowy kaplicy (następnie kościoła parafialnego) na osiedlu Tysiąclecie Górne w Katowicach. Wiosną, 23 kwietnia 1985 roku rozpoczęły się wykopy pod fundamenty nowej świątyni. 6 sierpnia 1985 roku ks. Stanisław Noga otrzymał dekret bpa Damiana Zimonia na proboszcza parafii Matki Boskiej Piekarskiej w Katowicach. Konsekracji świątyni, 17 grudnia 1990 roku dokonał biskup Ordynariusz Damian Zimoń.

Pisząc o księdzu Stanisławie, trudno przy tej okazji nie sięgnąć wspomnieniami do początków powstawania parafii i budowy kościoła. Nie było łatwo, ale Pan Bóg wybrał sobie to miejsce na swój Dom i dobrze wiedział, że w tych trudnych dla Kościoła w Polsce czasach trzeba posłać na Górne Tysiąclecie właśnie apostoła wyjątkowego – ks. Stanisława Nogę. Jak powiedział kiedyś św. Jan Maria Vianney: **„Dobry pasterz, ukształtowany według serca Boga, jest największym skarbem, jaki Bóg może przydzielić parafii”**. Parafianie z Górnego Tysiąclecia poczuli się wtedy wyróżnieni, bo właśnie wtedy ten „skarby” otrzymali. Parafianie otrzymali wyjątkowego człowieka – proboszcza, budowniczego kościoła, twórcę parafii, doskonałego gospodarza i administratora.

Zapewne budowa Bożego Domu nie była dla proboszcza Stanisława łatwa i prosta. Tylko on wie ile trudności trzeba było pokonać, aby uzyskać różnorakie pozwolenia, zdobyć tanio i dostarczyć na czas potrzebne materiały budowlane i pozyskać ludzi, którzy zechcieliby poświęcić swoje siły i czas na budowę kościoła. Ks. proboszcz dawał jednak swoim wiernym swoją postawą wzorce dobrego budowniczego i kapłana

zamieniając, kiedy trzeba było, sutannę na ubranie robocze i łapiąc osobiście za łopatę, wożąc osobiście cement, bo tak było prościej, szybciej i taniej. Parafianie pamiętają w jakich spartańskich warunkach w ciasnocie i chłodzie betonowego baraczku wtedy żył. Nie było łatwo, ale ogromna była pomoc fizyczna i materialna niezawodnych parafian. Ksiądz proboszcz, dzięki swojej wyjątkowej postawie i osobowości potrafił zyskiwać ich serca i motywować ich do wspólnotowej pracy.

W oczach parafian zbudował ksiądz proboszcz Noga obraz siebie, jako wspaniałego człowieka z wielkim sercem, otwartego, życzliwego, pełnego delikatności, taktu, zrozumienia dla ludzkich spraw, wielkiej skromności i pokory, doskonałego duszpasterza, który był dla nich prawdziwym autorytetem, który w sposób prosty i naturalny, ale jakże skuteczny zarażał ich piękną, żywą wiarą i modlitwą. Wierni parafii nigdy nie dostrzegali w nim choćby ziarnka pychy i wyniosłości. Całym swoim kapłańskim życiem dawał im piękne i czytelne świadectwo człowieka zawierzenia i modlitwy, dobrego pasterza, który prowadzi swoje owce w drogę do świętości. Swoją osobowością, postawą i własnym przykładem uczył wiernych dobra i miłości do Boga i drugiego człowieka. Każdy człowiek był dla niego ważny. Pochylał się nad każdym i do każdego wyciągał pomocną dłoń. Wyciągał życzliwą dłoń szczególnie wobec ludzi starszych, chorych, cierpiących, wzgardzonych i błędzących, bo miał w sobie wiele empatii i zrozumienia dla trudnych, ludzkich spraw. Nie robił niczego dla pokłasku, ale w ciszy, z życzliwości, dobroci i potrzeby serca. To on wierzył i wiedział, że tam, gdzie wychodzi się do drugiego człowieka zawsze obecny jest Bóg.

Parafianie poznali w nim doskonałego, niesamowicie pracowitego, troskliwego i oddanego budowniczego kościoła oraz wyjątkowego gospodarza i skrupulatnego, odpowiedzialnego administratora parafii, który nigdy się nie skarżył, był operatywny, zaradny i ufał Bogu. Nie bez kozery w 2012 roku został w Katowicach wybrany Człowiekiem Roku, a świątynia na Górnym Tysiącleciu, pośród 70 innych, zajęła czwarte miejsce w plebiscycie na najlepszy kościół na Śląsku. Te fakty mówią same za siebie i nie wymagają komentarza.

W wyniku Jego nieocenionego, osobistego i ogromnego zaangażowania działały w parafii

bardzo liczne grupy formacyjne. Każda z tych grup była dla Niego ważna i bliska Jego sercu. Każdy parafianin mógł wybrać w każdej z nich swoje miejsce. Grupy te pod przewodnictwem animatorów prowadziły swoją działalność formacyjną, a ich służba apostołska i gotowość modlitewna miały nieocenioną wartość. Trzeba wymienić niektóre z nich: Bractwo Trzeźwości, Doradca Życia Rodzinnego, Duchowa Adopcja Dziecka Poczętego, Krąg Biblijny, Duszpasterstwo Akademickie, Dzieci Maryi, Górnicy, Grupa Miłosierdzia, Klub Integracji Społecznej, Klub Inteligencji Katolickiej, Lektorzy Dorośli, Ministranci, Nadzwyczajni Szafarze Komunii Świętej, Zespół Charytatywny, Oaza Młodzieżowa, Ruch Domowego Kościoła, Rodzina Radia Maryja, Róża Różańcowa, Schola parafialna, Straż Honorowa Najświętszego Serca Pana Jezusa, Wtorkowa Grupa Modlitewna.

Grupy włączały się w różnorakie parafialne inicjatywy, w organizację i przebieg corocznych, tradycyjnych uroczystości kościelnych – religijnych, czuwań modlitewnych, nabożeństw okolicznościowych, rekolekcji parafialnych w kościele i tych tradycyjnych, corocznych oraz wyjazdowych. Na stałe wryły się w pamięć parafian coroczne piesze pielgrzymki do Pani Piekarskiej, do Maryi Częstochowskiej i te wyjazdowe do miejsc kultu religijnego w kraju i za granicą. Wszystkim im towarzyszyła atmosfera modlitwy, refleksji, przemyśleń i radości z bycia razem.

Trudno nie wspomnieć wszystkich imprez integrujących parafian, takich jak Parafiada Barbórkowa, Letnia Parafiada „Na Górnym”, Turniej Skata, parafialne festyny, parafialne mecze, czy zabawy karnawałowe. Były to spotkania pełne wspaniałej atmosfery, dobrej, wspólnotowej, radosnej zabawy i zdrowego współzawodnictwa. Zawsze towarzyszyły im osobisty udział i opieka duszpasterska księdza proboszcza oraz modlitwa.

Dzięki księdzu proboszczowi wierni mieli okazję uczestniczyć w tradycyjnych, a jakże emocjonalnych, pełnych atmosfery podniosłości spotkaniach opłatkowych, w „Rodzinnym kolędowaniu z Trzema Królami”, „Jasełkach” przedszkolaków, czy spotkaniach seniorów, ludzi starszych, często chorych, czy niepełnosprawnych. Słowa uznania należą się mu za ciekawe spotkania „Kręgu Biblijnego” i za działalność „Kolędników Misyjnych”. Parafianie pamiętają

i wspominają parafialne spotkania z muzyką, liczne wieczorki i koncerty muzyczne.

Niezmiennie ważne dla wielu parafian były dyżury specjalistów – prawnika, psychologa, czy specjalistów od rynku pracy. Trudno pominąć księdza wysiłki związane z organizacją biblioteki, parafialnej świetlicy, kolonii, czy półkolonii parafialnych dla dzieci. Trudno byłoby także pominąć troskę i zaangażowanie ks. proboszcza w działalność charytatywną parafii, za organizację pomocy i dzielenie się środkami finansowymi z osobami potrzebującymi.

Na podkreślenie zasługuje również wielka troska i trud włożony w wystrój kościoła, za nadzorowanie remontów, konserwacji i prac modernizacyjnych, za jego gospodarność, oszczędność i wielką rozagę w wydawaniu parafialnych funduszy. Ks. proboszcz w sprawach finansów nigdy nie chciał decydować sam, dlatego ważna dla niego była opinia Parafialnej Rady Duszpasterskiej i wpływ rady na podejmowane decyzje. Ks. proboszcz zawsze podkreślał, że najważniejsza dla Niego jest czystość intencji, szczerłość i otwartość wobec parafian, a w szczególności jawność i przejrzystość w sprawach finansów parafii. Parafianie to wiedzieli, czuli, doceniali i dlatego często byli szczodrzy.

Trudno byłoby nie wspomnieć o współpracy parafii z władzami miasta Katowice, instytucjami miejskimi, ale nade wszystko z tymi lokalnymi – osiedlowymi – SM Piast, osiedlowymi szkołami, przedszkolami i innymi, bo nie sposób je wszystkie wymienić. To dzięki tej współpracy i współdziałaniu parafia mogła prowadzić różnorodną, owocną działalność.

Pisząc o ks. prałacie Stanisławie Nodze, nie można pominąć również faktu, że w czasie jego posługi parafia pozyskała nowe powołania do kapłaństwa. Z naszej parafii wywodzi się ks. Zbigniew Wawrowski, święcenia 13 maja 1989, O. Rajmund (Rafał) Dolinkiewicz, franciszkanin (OFM), święcenia 21 maja 2004, ks. Grzegorz Tondera salezjanin (SBB) święcenia 24 maja 2006. Siostry zakonne pochodzące z parafii, to: s. Agnieszka Mikanik – Karmelitanki Bose, śluby wieczyste 7 maja 1994, s. Urszula Zielonka – Siostry Bernardynki, śluby wieczyste 15 października 1995, s. Natalia Wizental – Misjonarki Miłości (Kalkutki).

Parafianie podkreślają, że Pan Bóg wciąż kieruje do parafii, od początków istnienia ich Kościoła dobrych kapłanów – najpierw wyjątkowego ks. proboszcza Stanisława – budowniczego Kościoła

i twórcę parafii, a potem kolejno księży wikarych, którzy pod czujnym okiem księdza proboszcza, przy pomocy metody osobistego przykładu, przygotowywani byli do kapłańskiej i duszpasterskiej posługi. Właściwie ukierunkowani zawsze stanowili w parafii nieocenioną wartość. Było ich wielu i każdy z nich wносił do parafii coś wyjątkowego. Ich doskonale kapłaństwo, determinacja w działaniu, otwartość, entuzjazm i życzliwość łączyły i motywowały parafian do działania. To dzięki takim ludziom, jak pracujący w parafii kapłani, utożsamiający się z parafią parafianie, katecheci, animatorzy, liderzy i członkowie grup parafialnych, jak cała służba ołtarza, organiści, kościelni, górnicy i wiele innych osób parafia Na Górnym się rozwijała i co najważniejsze ciągle żyła wiarą i Bogiem.

Z pokolenia na pokolenie tyle twarzy przemknęło przez tę kościelną nawę, tyle zdarzeń zaistniało w ciągu tych ponad 30 lat trwania wspólnoty na Górnym pod przewodnictwem ks. proboszcza Nogi. Zapisaly się one w dokumentach, kronikach, notatkach, ale nade wszystko w pamięci i sercach parafian. Było ich tak wiele, że nie sposób je wszystkie ogarnąć. To ksiądz proboszcz był inicjatorem i motorem wielorakich, owocnych, parafialnych przedsięwzięć. Dzięki wyjątkowej postawie i osobowości umiał zjednywać sobie ludzi, którzy właściwie traktowani, poprowadzeni, ukierunkowani i zmotywowani chętnie ofiarowywali swe siły i czas dla Boga, dla kościoła i dla parafii.

Tak, jak wszystko ma swój czas na ziemi i w niebie, tak też przyszedł też czas, kiedy to ks. proboszcz w 2016 roku zdecydował o przejściu na emeryturę. Odchodził z parafii w atmosferze sympatii, uznania, szacunku i ogromnej wdzięczności parafian. Parafianie zapewniają, że nic się od tamtego czasu nie zmieniło. Nadal są tymi samymi ludźmi, którzy zarówno wtedy, jak i dzisiaj myślą o nim z wielkim szacunkiem i wzruszeniem, wspominając z wielką nostalgią tamte czasy i radując się szczerym sercem każdą Jego wizytą w parafii, którą wspólnie tworzyli.

Ponieważ – mimo emerytury – ks. proboszcz nadal jest aktywny, jako kapłan i duszpasterz, to życzyć mu trzeba, aby – Chrystus Najwyższy i Wieczny Kapłan – błogosławił jego wysiłkom, jakie podejmuje dla Boga i zbawienia człowieka. W tym dziele niech wspiera Go także Matka Boża Piekarska, patronka parafii Na Górnym Tyśiącleciu.

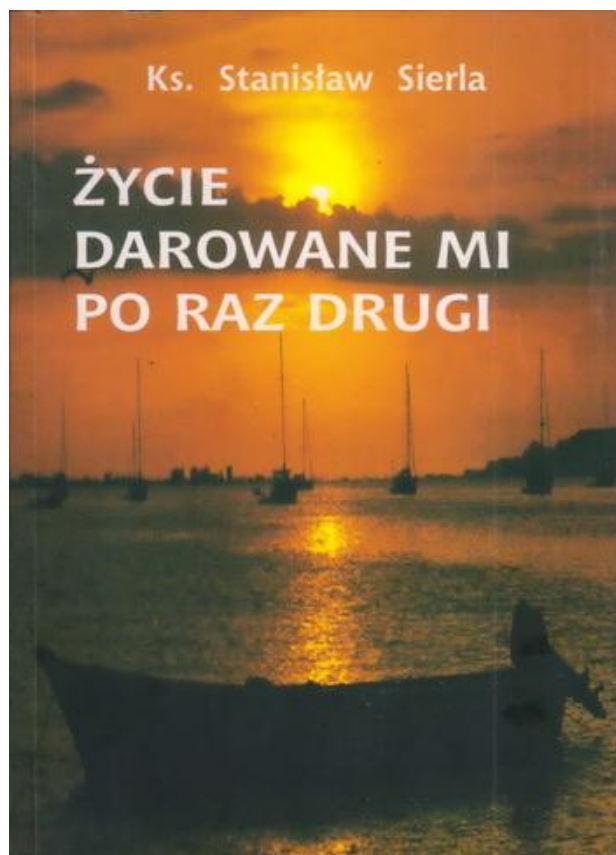
Grażyna Skrzydlowska

Katowice Śródmieście

Łaziska Górne

Siemianowice Śląskie

Ks. Stanisław Sierla

Ks. Stanisław Sierla

ŻYCIE DAROWANE MI PO RAZ DRUGI

Wspomnienia i refleksje z okazji 50-lecia kapłaństwa oraz 75. rocznicy urodzin
Świbie, 2004 r.

Wydawca: Rzymskokatolicka Parafia św. Michała Archaniola w Michałkowicach

Druk: Drukarnia Archidiecezjalna w Katowicach

Spis treści

Słowo wstępne abpa Damiana Zimonia 3

Od Autora 4

- I. Dzieciństwo 7
- II. Wojna 15
- III. Okres powojenny 22
- IV. Czasy terroru 33
- V. Przygotowanie do kapłaństwa 43
- VI. Kapłan – wikariusz – adiutor 52
- VII. Świadectwa (1)
- VIII. Duszpasterz akademicki 68
- IX. Sacrosongi 88
- X. Śpiewniki piosenek religijnych 98
- XI. Obozy duszpasterskie 102

- XII. Rekolekcje zamknięte 109
- XIII. Świadectwa (2) 112
- XIV. Proboszcz w Michałkowicach 156
- XV. Remont probostwa i renowacja kościoła 172
- XVI. Budowa kościoła w Bytkowie 181
- XVII. Budowanie Żywego Kościoła 195
- XVIII. Probostwo 206
- XIX. Życie kulturalno-religijne w parafii 214
- XX. Duszpasterz inteligencji katolickiej 222
- XXI. Dziekan siemianowicki 231
- XXII. Budowania ciąg dalszy 241
- XXIII. Parafia na tle wydarzeń w świecie 255
- XXIV. Czasy przełomu politycznego 259
- XXV. Powołania kapłańskie i zakonne w parafii 283
- XXVI. Ważniejsze wydarzenia w życiu parafii 283
- XXVII. Praca duszpasterska w wolnej Polsce 288
- XXVIII. Świadectwa (3) 308
- XXIX. Kapłan na emeryturze 373
- Kalendarium wydarzeń w parafii (1971-1996) 389

O początkach sekcji w Siemianowicach

– str. 225

Ucieszyłem się, gdy podeszła do mnie moja parafianka Ryszarda Chamułowa i zaproponowała założenie sekcji Klubu Inteligencji Katolickiej w naszym dekanacie. Myślałem o tym od 1989 r., gdy zmienił się ustrój w Polsce, więc odczytałem to jako wyzwanie i chętnie podjąłem tę inicjatywę. Ogłosiłem we wszystkich kościołach dekanatu zebranie założycielskie w domu parafialnym w Michałkowicach, na którym przedstawiony został statut KIK i warunki przyjęcia. Na listę kandydatów zgłosiło się 65 osób. Na kolejnym zebraniu w obecności przedstawiciela Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach 6 marca 1991 r. erygowano sekcję dekanalną KIK w Siemianowicach Śląskich. Przewodniczącą sekcji wybrana została jednogłośnie Ryszarda Chamułowa. Chętnie objąłem funkcję kapelana tej sekcji. Ustalono, że spotkania odbywać się będą co dwa tygodnie: w 1. i 3. środę każdego miesiąca o godz. 19.00. I tak się zaczęło. Liczba członków wynosiła 30 osób. Na pierwszą środę KIK zapraszał prelegentów z wykładami, zaś w trzecią środę prowadziłem Krąg Biblijny. Moja kadencja trwała 5 lat, aż do przejścia na emeryturę. Po mnie obowiązki kapelana objął mój następca ks. dziekan Eugeniusz Kurpas.

Ksiądz, który był w... piekle

Z Janem Pawłem II po imieniu, ale mówi o tym niechętnie, bo przemawia przez niego skromność. (...)

Znajomość księdza Stanisława Sierli z papieżem zaczęła się jeszcze w czasach, gdy z gitarą wchodził na ambonę, grając i śpiewając dla wiernych. Sprawa gwizdzącego księdza stała się podczas obrad episkopatu. Jeden z biskupów mocno się sprzeciwiał „wygłupom” Sierli. – Poparli mnie biskup katowicki Herbert Bednorz, Karol Wojtyła oraz Bolesław Kominek, (...)

Jeszcze jako cywil związał się z Sodalicią Mariąską. Był jej współzałożycielem, prezesem, jednym z najaktywniejszych uczestników.

W czasach stalinowskiego terroru Sodalicia była uważana przez władze za organizację wrogą, wręcz przestępczą. Postanowili więc oficjalnie ją rozwiązać, choć nie zrezygnowali ze spotkań. Stali się jednak obiektem inwigilacji UB. (...)

Funkcjonariusze UB po księdzu Sierle pojechali do Krakowa. Otoczyli seminarium, dali 5 minut na spakowanie się.

W Katowicach w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa zaczął się koszmarny przesłuchanie: stójka, kopniaki, pobyt w małej celi z 15 współwięźniami. (...)

Namawiali go, by opuścił seminarium i poszedł na studia, nakłaniali do współpracy. Niczego nie podpisał. (...)

W czerwcu, po siedmiu miesiącach, wyszedł na wolność. Pierwsze kroki skierował do najbliższego kościoła. (...)

Cały czas wzywali go esbecy i zarzucali, że krytykuje szkoły Towarzystwa Przyjaciół Dzieci, że przestrzega ludzi przed wstępowaniem do klubów ateistów, które były propagowane przez komunistów. Ksiądz Sierla zyskał ogromną sympatię wiernych, a przełożeni dostrzegli jego świetny kontakt z młodzieżą. Został duszpasterzem akademickim. (...)

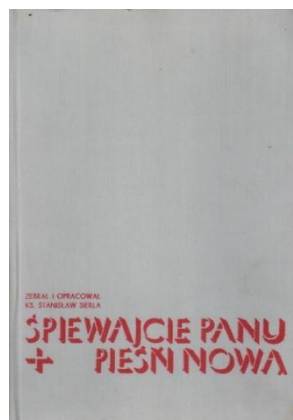
Najszczęśliwszym dniem w życiu księdza Sierli był dzień wyboru Karola Wojtyły na papieża. Jednym z najsmutniejszych – wprowadzenie stanu wojennego.

Do konfesjonału parafianie przynosili księdzu ulotki. Od osadzonych w obozie w Uhercach działaczy „Solidarności” otrzymał krucyfiks wykonany przez górnika KWK Siemianowice Jana Tymińskiego ze słowami piosenki: Panie, serce nam daj mężne w walce ze złem. (...)

Agata Pustulka, *Dziennik Zachodni*, nr 40, 16 lutego 2007 r.

Wybrał Stanisław Waluś

Śpiewnik

ZEBRAŁ I
OPRACOWAŁ KS.
STANISŁAW SIERLA

ŚPIEWAJCIE PANU +
PIEŚŃ NOWĄ

Katowice 1971 – Wy-
dawnictwo Kurii Die-
cezjalnej
Nakładem Księgarni
św. Jacka

Współpraca przy redakcji muzycznej

Julian Gembalski

Za zezwoleniem władzy duchownej

Ks. Stanisław Sierla W Panteonie Górnośląskim w Katowicach

Sierla Stanisław (1929-2011)

Duchowny katolicki, prekursor piosenki religijnej w Polsce, organizator festiwalu „Sacrosong”, kanonik honorowy.

Po święceniach był najpierw na wakacyjnym zastępstwie w swojej parafii rodzinnej, a następnie wikariuszem w parafiach św. Stanisława Kostki w Katowicach-Giszowcu (od września 1954 roku) oraz św. św. Apostołów Piotra i Pawła w Tarnowskich Górach (od września 1955 roku). Od 7 sierpnia 1961 roku był kapelanem akademickim diecezji katowickiej i kierownikiem Poradni Życia Rodzinnego przy Referacie Duszpasterskim. Jego mieszkanie stało się pierwszym diecezjalnym „ośrodkiem” duszpasterstwa akademickiego, skupiającym młodzież studiującą na katowickich uczelniach. W nim odbywały się spotkania, dyskusje, ale i indywidualne rozmowy. W 1968 roku ks. Sierla został pierwszym rektorem kościoła akademickiego w krypcie katedry Chrystusa Króla w Katowicach. Następnie pracował w Siemianowicach Śląskich-Michałkowicach. Jako proboszcz w Michałkowicach postarał się o nowy wystrój prezbiterium kościoła i wybudowanie domu parafialnego.

Stanisław Sierla został upamiętniony w sali duchowieństwa. Został wprowadzony wraz z otwarciem Panteonu w 2022 roku.

<https://panteon-gornoslaski.pl/postacie/sierla-stanislaw-1929-2011/>

Opracował Stanisław Waluś

80. urodziny Ks. Prałata Stanisława Sierli

We wtorek 8 września 2009 r. w krypcie katedry Chrystusa Króla w Katowicach była sprawowana Msza św. z okazji 80-tej rocznicy urodzin ks. Stanisława Sierli, byłego duszpasterza akademickiego, duszpasterza grupy absolwentów i kapelana siemianowickiej sekcji KIK-u w Katowicach. Mszę św. koncelebrował Jubilat z ks. Stanisławem Puchałą – proboszczem parafii katedralnej Chrystusa Króla i kapelanem Śląsko-Dąbrowskiej Solidarności.

Ks. Puchała powitał Jubilata, który dwa dni wcześniej obchodził urodziny oraz ministrantów: Łukasza Malickiego i Czesława Olszewskiego – reprezentujących dwa pokolenia.

Przy mikrofonie Teresa Malicka, organy – Julian Gembalski

Homilię wygłosił ks. Stanisław Puchała. Powiedział, że spotykamy się po to, aby wspominając urodziny ks. Stanisława dziękować Bogu za dobro, które stało się udziałem przez jego posługę kapłańską. Nawiązując do przeczytanej Ewangelii zwrócił uwagę, że w każdym wydarzeniu określanym mianem urodzin jest wielka tajemnica i jakaś nadzieja. Ks. Stanisław Sierla zatytułował swoją książkę „Życie darowane mi

po raz drugi”. Pan Bóg daje sygnały, które pozwalają nam utwierdzić się w przekonaniu, że życie jest nam dane, ale i zadane – dla realizacji planu Bożego. W niedzielę ks. Stanisław świętował dziękczynienie w parafii św. Michała w Michałowicach. Dziś świętuje tu, gdzie tworzył służąc od 1961 roku studentom.

Nasza Krypta

Ks. Stanisław Puchała powiedział, że Wydział Teologiczny jest w pewnym sensie kontynuacją tego zaangażowania – w budowanie w środowisku akademickim więzi z Chrystusem – budowania na skale. Wymienił zaangażowania Jubilata (rekolekcje, oazy, spływy, piosenka religijna) i zwrócił uwagę, że ks. Stanisław jest ciągle aktywny służąc swoim kapłaństwem gdzie może.

Życzenia Jubilatowi składa Julian Gembalski

Dziękując za urodzinowe życzenia ks. Stanisław Sierla wyraził nadzieję, że może spotkamy się za pięć lat.

Jazz Club Violino
ul. Drzymały 9
Katowice
tel. 660 664 655
www.jazzclubviolino.pl

Po Mszy św. gościł nas Jazz Club Violino

Modlitwa przed posiłkiem

Kolacja

Plurimos annos

Ks. Stasiu z gitarą. Po lewej Julian Gembalski

Gitara została przekazana w młodsze ręce

Przypominaliśmy sobie dawne piosenki

Boża radość jak rzeka, Gdy widzimy świat
chwalmy Boga, Ty wskazałeś drogę do miłości,
Wśród licznych dróg człowieczych, Gdy szukasz
Boga, Nie zatrzymuj się, Niechaj z nami będzie
Pan, Szara droga, Oremus, Musimy siać.

Stanisław Waluś

Zdjęcia: A. Winiarski, S. Waluś

Tarnowskie Góry

Tychy

Ks. Teofil Grzesica

W odpowiedzi na prośbę o informacje o kapełanie sekcji w Tychach dostałem od pani Leokadii Krężel list, w którym opisała ich byłego kapelana. Pani Leokadia Krężel jest członkiem KIK w Katowicach od grudnia 1988 r. (nr deklaracji członkowskiej 1733). Zajmowała się zbieraniem składek w sekcji i pomagała przewodniczącym. Pierwszym przewodniczącym sekcji był Stanisław Krzyżaniak (zmarł 12 listopada 2012 r.). Od 2006 roku przewodniczącym był Jerzy Smółka, który zmarł 27 lutego 2017 r. Sekcja

w Tychach 31 XII 1988 roku liczyła 70 członków (Agnieszka Przewłoka: Kluby Inteligencji Katolickiej w województwie katowickim 1956-1989, IPN, Oddział w Katowicach, Katowice 20016, str. 244). Według spisu członków w grudniu 2004 r. – 18 członków.

Ks. Teofil Grzesica był kapłanem sekcji od początku jej powstania w 1986 r. do 2009 r., gdy przeszedł na emeryturę, a nominalnie dłużej – do rozwiązania sekcji. Był on proboszczem parafii św. Marii Magdaleny w Tychach.

Ks. Teofil Grzesica był bardzo aktywny w czasie swojej kadencji kapłana. Sprawował na comiesięcznych spotkaniach Msze św., a potem były rozmowy. Pani Leokadia Krężel pamięta atrakcyjne spotkania opłatkowe w sekcji w Tychach oraz spotkania z okazji Świąt Wielkanocnych. W spotkaniach uczestniczyło kilkanaście osób i zawsze uczestnicy spotkań mieli ze swoim Kapłanem „wspólny język”. Korzystali z rekolekcji i pielgrzymek organizowanych przez KIK w Katowicach, a we własnym zakresie z wycieczek do mniej znanych miejscowości Górnego Śląska. Jednym z celów tych wycieczek było odwiedzenie drewnianych kościołów i zapoznanie się z ich architekturą. Na zakończenie takich eskapad w maju, było nabożeństwo majowe, w otoczeniu cudów natury – zieleni drzew, śpiewu ptaków. Razem z Kapłanem uczestnicy modlili się przy skromnym maryjnym ołtarzyku. Potem rozśpiewani, pełni wrażeń i dobrych myśli siadali przy ognisku i było wesoło. A gdy zmrok zapadał podając sobie w kręgu ręce otrzymywali błogosławieństwo ks. Grzesicy i z nim wracali do domu. Choć obecność Kapłana była czasowo ograniczona, była jednak bardzo owocna i pozostała w pamięci wszystkich.

W czerwcu 2009 roku zorganizowano spotkanie dodatkowe, na którym pożegnano wieloletniego opiekuna duchowego naszej Sekcji – ks. kanonika Teofila Grzesicę, który przeszedł w lipcu tego roku na emeryturę. Dostał na pamiątkę piękny album ze zdjęciami z odwiedzania kościołów wykonany przez organizatora tych wyjazdów, drugiego przewodniczącego Jerzego Smolkę.

Na stronie internetowej

https://silesia.edu.pl/index.php/Grzesica_Teofil został podany Jego życiorys: „Urodził się 6 września 1944 w Bieruniu Starym. Wykształcenie średnie zdobył w Technikum Budowlanym, uzyskując dyplom technika. Studia teologiczne odbywał w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Krakowie. Święcenia ka-

płańskie przyjął 19 kwietnia 1973 w Katowicach. Bp Herbert Bednorz powierzył mu adaptację budynku przy ul. Wita Stwosza zwróconego diecezji przez władze na potrzeby Śląskiego Seminarium Duchownego w Katowicach. Następnie mianowany został rektorem „Domu Księżych Emerytów” w Wiśle – Jaworniku. 22 maja 1984 został mianowany proboszczem parafii św. Jerzego w Dębieńsku. Dla poprawy dotychczasowych warunków nauki religii w 1985 roku rozpoczął starania o budowę domu katechetycznego. W tym samym roku mianowany został kanonikiem honorowym Kapituły Katedralnej w Katowicach. W 1987 roku mianowany został, po uprzednim wyborze, dziekanem dekanatu leszczyńskiego. Po pięciu latach pracy w Dębieńsku, 25 kwietnia 1989, ks. Teofil Grzesica przeniesiony został na urząd proboszcza do parafii św. Marii Magdaleny w Tychach. Zaangażował się w odnowienie kościoła parafialnego. Tutaj pełnił funkcję dziekana. Na emeryturę przeszedł w 2009 roku. Obecnie mieszka w Domu św. Józefa w Katowicach”.

Stanisław Waluś

Zabrze

Ks. Prałat Józef Kusche

Ks. Prałat Józef Kusche od pierwszych chwil powstania sekcji KIK przy parafii św. Anny w Zabrzu był gorącym orędownikiem tej idei i wspierał działania aktywnej grupy, która skupiała się wokół parafii. Człowiek ogromnej wiedzy, umiejętności wyzwalania inicjatyw i skupiania wokół siebie ludzi, przyczynił się do położenia podwalin naszej, do dziś działającej bardzo prężnie sekcji.

Udostępnił pomieszczenia na regularne spotkania w Domu Parafialnym dwa razy w miesiącu, a przez lata gdy działała sekcja Nauki i Wiary, prowadzona przez pana prof. Jana Rychłego, trzy razy w miesiącu. Spotkania odbywają się także w kościele, gdy spodziewane jest większe zainteresowanie prelekcją. Ks. Prałat jest inicjatorem wielu już teraz cyklicznych koncertów (Filharmonia, Opera, Rezonans Con Tutti, piosenkarze, zespoły muzyczne, spotkania autorskie, z możliwością zakupu nowości i uzyskania

autografów), które cieszą się ogromną popularnością, a poziom ich wpływa na wyrobienie smaku artystycznego mieszkańców naszego miasta.

Z inicjatywy ks. Józefa Kusche odbywają się coroczne już (11 razy) KIK-owskie adwentowe „rekolekcje ciszy”, prowadzone przez ks. Prałata Herberta Hlubka, na które przyjeżdżają także słuchacze z ościennych miast. Poziom regularnych spotkań KIK, atmosfera jaką stwarza, zapewniają zawsze licznych słuchaczy, a prelegenci chętnie korzystają z powtórnych zaproszeń. Niezrównany organizator pielgrzymek ułatwia nam możliwość oddychania duchem świata chrześcijańskiego od jego korzeni do najmłodszych pędów.

Trudno zliczyć liczbę gości, a byli m.in. ks. bp Jan Wieczorek, ks. bp. Gerard Kusz, ks. bp. Antoni Adamiuk, ks. bp Zbigniew Kopiec, ks. prof. Jan Czerski, ks. Mieczysław Maliński, prof. Janusz Dietrich, Krzysztof Zanussi, Jerzy Duda-Gracz, ks. Józef Tischner, ks. Andrzej Kijowski, ks. Roman Rogowski, Czesław Ryszka, o. Leon Knab, ks. dr hab. Józef Kozyra, ks. Roman Kempny, ks. prof. Remigiusz Sobański, Eleni i wiele innych.

Ks. Józef Kusche wygłosił około 300 homilii na KIK-owskich Mszach św. i około 50 wykładów. Jego troska o poziom intelektualny środowiska w Zabrzu jest powszechnie znana i ceniona.

*W imieniu członków sekcji KIK w Zabrzu
Józef Dziemba, Krystyna Partuś, Inez Wilczek*

Dlatego, Nr 4-5 (172-173), 2 kwietnia 2006, str. 7

Ksiądz prałat Józef Kusche odszedł do Domu Ojca

Ksiądz prałat Józef Kusche zmarł 7 grudnia 2020 roku. Był m.in. kapłanem zabrzańskiej Sekcji Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach. Panu Bogu za dar życia Księdza dziękowali księża biskupi gliwiccy Jan Kopiec i Andrzej Iwanecki, władze miasta Zabrze z Panią Prezydent Małgorzatą Mańka-Szulik, liczni kapłani oraz mieszkańcy miasta podczas wielogodzinnych czuwań i ceremonii pogrzebowej. Jego praca duszpasterska wyjątkowo przysłużyła się społeczności Zabrze. Także sam dorobek społeczny jest warty upamiętnienia.

Ks. Józef Kusche urodził się w Cisku k. Koźła. Seminarium Duchowne ukończył w Opolu i tam przyjął święcenia kapłańskie w roku 1965. Na Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie

uzyskał mgr-lic. z teologii, oraz na KUL ukończył 3-letnie studia duszpasterstwa ludzi pracy. W latach 1965 – 1975 był kolejno wikarym w parafiach w Korfantowie, Gliwicach-Łabędach i u św. Anny w Zabrzu. W następnych latach był proboszczem w parafiach: św. Teresy w Zabrzu-Mikulczycach (1975 – 1986) oraz do przejścia na emeryturę – św. Anny w Zabrzu (1986 – 2012).

Był dziekanem Dekanatu Zabrze, diecezjalnym duszpasterzem mężczyzn, diecezjalnym duszpasterzem ludzi pracy, członkiem: Kolegium Konsultorów Diecezjalnej Rady Kapłańskiej, Rady Wydziału Duszpasterskiego i Międzydiecezjalnej Rady ds. Ekumenizmu.

Jest autorem albumów: „Parafia św. Anny 100-lecie konsekracji”, „110 lat św. Anny w Zabrzu” oraz książek: „Trzeba nam słońca” i „Myśli moje i nie moje” oraz „Iść pod wiatr i zostawić ślad” – zawierającej świadectwa pięknych działań, głębokich, porywających wskazań i wzruszających wspomnień młodych ludzi.

Był członkiem Rady ds. Rodziny przy Prezydencie Miasta Zabrze. W domu parafialnym umożliwiał działalność organizacjom społecznym: Klubowi Inteligencji Katolickiej, Polskiemu Stowarzyszeniu Diabetyków Oddział Miejski

w Zabrze, osób niepełnosprawnych, grupy AA, Ochronki św. Marcina, akcji „Kromka Chleba”.

Uczestniczył w założeniu Stowarzyszenia „Misericordia” pomagającego osobom bezrobotnym i osobom chcącym podnieść swoje kwalifikacje.

Był kapłanem Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich. Utworzył tablicę pamięci Orląt Lwowskich i Ofiar Katynia, przy której odbywają się – współorganizowane przez niego – miejskie uroczystości patriotyczne, którym zapewniał oprawę liturgiczną, jak: obchodom rocznic 3 Maja, uzyskania niepodległości czy bitwy o Monte Cassino.

Organizował spotkania, ogniska i pielgrzymki, patriotyczne obchody rocznicowe, poświęcone także „pamięci tych, którzy grobów nie mają”, tworzył więzi i opiekę nad wspólnotami.

Szczególnie dużo uwagi poświęcał pracy z młodzieżą, szkolną i akademicką, przyszłą inteligencją. Organizował obozy dla młodzieży w Bieszczadach, Beskidzie i Olczy w Zakopanem w latach 1969 – 1986. Jako katecheta, był pożądanym i uwielbianym przez młodzież, z którą uczestniczył w 15 wyjazdach do Gniezna – Lednicy, w 20 Dniach Młodych i 20 wyjazdach na Europejskie Spotkania Młodych w Taizé.

Ponadto zorganizował ponad 460 krajowych i 110 zagranicznych pielgrzymek dla dorosłych oraz 216 pielgrzymek dla dzieci i młodzieży.

Uczestniczył w zakładaniu w 1986 roku Klubu Inteligencji Katolickiej w Zabrze, któremu jako kapłan służył od początku do przejścia na emeryturę. W setkach odbytych spotkań zapewniał duchową opiekę i obecność referentów takich jak: hierarchowie Kościoła, profesorowie uczelni, artyści. Spotkania te były otwarte, gromadząc słuchaczy z całego miasta. A od czasu wprowadzenia stanu wojennego organizował Tygodnie Kultury, zapewniając obecność wielu znakomości świata kultury.

Przez ponad 20 lat organizował refleksyjne „Rekolekcje Cisy”, prowadzone przez ks. Herberta Hlubka – znanego duszpasterza akademickiego.

Rozwijał kulturę muzyczną w mieście organizując ok. 300 koncertów i programów poetyckich, sprowadzając zespoły muzyczne i artystów także z zagranicy.

Za działalność społeczną i kulturotwórczą został nagrodzony statuetką św. Kamila, najważniejszym wyróżnieniem miasta Zabrze, przyznawanym osobom, które swoją działalnością społeczną zyskały wdzięczność i szacunek jego mieszkańców.

Podziękowanie kapłanowi

zabrzańskiej Sekcji KIK w Katowicach

Żegnając ks. prałata Józefa Kusche, dziękujemy inspiratorowi powstania w Zabrze Klubu Inteligencji Katolickiej, kapłanowi oraz duchowemu opiekunowi zabrzańskiej Sekcji KIK w latach 1986 – 2012. Dziękujemy za wszystko co uczynił dla posługi myślenia, tak ważnej w życiu człowieka, która jest służbą prawdzie.

Temu służyły m.in. spotkania z księżmi biskupami, znakomitymi filozofami i teologami, znanymi historykami Kościoła, etykami, artystami, literatami, lekarzami, psychologami, redaktorami czasopism katolickich, profesorami uczelni czy organizowane w stanie wojennym Tygodniach Kultury Chrześcijańskiej. Było to około 400 otwartych wykładów i spotkań religijnych.

Patrząc na Jego ogromne zaangażowanie społeczne, można stwierdzić, że w ciągu swych 52 lat posługi w mieście, był postacią posłaną Zabrze – i nie tylko im – na współczesne mu czasy. Podtrzymywał wiarę, ducha, pamięć i nadzieję. Pokazywał jak godzić to co boskie z tym co ludzkie.

Prosimy Boga Wszechmogącego o Miłosierdzie i dostąpienie Chwały Nieba dla Niego.

Tekst i zdjęcia Wojciech Pillich

Dłatego Nr 1 (349), 24 stycznia 2021 s. 8-10

Animator ekumenizmu w Polsce

Ks. Józef Kusche jest wymieniony jako jeden z 92 animatorów ekumenizmu w Polsce w „Encyklopedii ekumenizmu w Polsce (1964-2014)”. Na str. 446 podano:

Kusche Józef Paweł (1941-) Kapłan diecezji gliwickiej (do 1992 opolskiej) Kościoła Rzymskokatolickiego, członek Komisji ds. Ekumeni-

zmu diecezji opolskiej (Międzydiecezjalnej Komisji ds. Ekumenizmu).

Redaktorami tej encyklopedii są: ks. Józef Budniak, ks. Zygfryd Glaeser, Tadeusz Kałużny SCJ, Zdzisław J. Kijas OFMConv, a recenzentami: abp prof. dr hab. Alfons Nossol (UO) i prof. zw. dr hab. Wojciech Świątkiewicz (UŚ). Została ona wydana przez Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie w 2016 roku.

Stanisław Waluś

Ks. Prałat Józef Kusche jest Członkiem Honorowym Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach.

Trzeba nam siać

Ksiądz prałat Józef Kusche odchodzi na emeryturę... Gdy to usłyszałem, najpierw zdziwiłem się: jak to, przecież On chyba jeszcze nie osiągnął wieku emerytalnego. (...)

Oczywiście, wiem, że to tak naprawdę emerytura z pełnionej funkcji proboszcza parafii św. Anny w Zabrze, ale i tak trudno to pojąć. Zwłaszcza, że w ostatnich latach przyzwyczaiłem się do regularnych zaproszeń do Domu Parafialnego, gdzie w pierwszą i третią środę miesiąca odbywały się o 18:45 spotkania zabrzańskiej sekcji Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach. Miałem kilkakrotnie okazję do spotkań ze słuchaczami, z którymi dzieliłem się swoimi przemyśleniami. Zawsze w tych spotkaniach uczestniczył ks. Kusche, dobry duch KIK i cierpliwy świadek moich zmagania z tematyką prelekcji. (...)

Nie wiem, kto zastąpi ks. Prałata na probostwie św. Anny. Ciekaw jestem czy zdoła Go zastąpić w wielu dziełach podejmowanych w ciągu życia. Mam jednak nadzieję, że Kościół znajdzie kogoś, kto podejmie Jego trud – Kościół na ogół ma dobrą rękę do znajdowania właściwych ludzi na właściwe miejsca we właściwym czasie. Ale ksiądz Józef Kusche nie przestanie być aktywny, bo są takie sprawy, z których się nie rezygnuje do końca życia. W 40. rocznicę Jego kapłaństwa ukazała się książka pod tytułem: „Trzeba nam siać”. I tego się trzymajmy: trzeba siać, chociaż grunta nasze marne, trzeba siać, choć za nami kroczy stado wron. Proszę siać, księżo Proboszczu!

Prof. dr hab. Maciej Sablik

Instytut Matematyki

Uniwersytetu Śląskiego

Posłaniec św. Anny, sierpień 2012, s. 12

Dot.: Dyplomu – Podziękowania dla Ks. Józefa Kusche

Ksiądz prałat Kusche, to kapłan wielkiego formatu, współzałożyciel zabrzańskiej sekcji Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach i jej opiekun. To wzór kapłana ofiarnego, moderatora życia Parafii i w dużej mierze miasta, człowiek oddany całym sobą promowaniu kultury katolickiej przez setki homilii, porywające kazania.

Organizator niezliczonej liczby pielgrzymek krajowych i zagranicznych. Wieloletni proboszcz parafii św. Anny, tak bardzo osadzonej miejscu, kochającej kościół, a równocześnie „rozjeżdżonej parafii na kółkach”.

Swoją kapłańską służbę traktował bardzo poważnie: „Zawsze przeżywałem wszystko, co robiłem. Do wszystkiego się przygotowywałem”, pisał we wspomnieniach. Ta rzetelność promieniowała na kształconych przez niego uczniów, studentów i dorosłych.

O wyniesionych z domu rodzinnego więziach mówił zawsze z autentyzmem, wzruszeniem i świadectwem ukochania domu, więc był żywym przykładem dla słuchaczy, jak czerpać dobro z gniazda rodzinnego i okazywać wdzięczność.

Pochodzenie z wsi opolskiej zaowocowało pracowitością, ale i ogromną wrażliwością na piękno Bożego Świata i umiejętnością pokazywania tego na niezliczonych wędrownkach i pielgrzymkach.

To człowiek bardzo czytany, zmuszający wręcz słuchaczy do sięgania po literaturę wielkiego formatu. Pokazywał, jak wielcy mówią o Bogu, porywał ich słowami – ogromną ilością zapamiętanych i cytowanych pięknie fragmentów.

Z rozmachem siewcy rzucał w glebę naszych umysłów słowa wypowiedane przez zapraszanych wspaniałych kapłanów, uczonych, literatów, ludzi kultury (teatru, muzyki), nie żałując środków.

Pozostawił pokolenia, prawie 30 roczników uformowanych przez siebie katolików, za co w przyszłości nagrodzi go Bóg, a my teraz możemy obiecać tylko, że będziemy starać się nie utracić nic z efektów trudu tego wielkiego kapłana i w rodzinach swoich i środowisku będziemy pielęgnować głęboką wiarę.

W ciągu wszystkich lat duszpasterzowania KIK-owi, ale i całej „św. Annie” wyrobił w nas szacunek dla ludzi głębokiej wiary i rozległej wiedzy z różnych dziedzin.

Tytuł jubileuszowej książki „Trzeba nam siać” przyjmujemy jako przesłanie dla wszystkich, z którymi się spotykał, tworzył tak silne grupy jak nasza i chyba ze świadomością że wytrwamy, spokojnie pożegnał się, czego serdecznie żałujemy, ale nie zapomnimy i będziemy zapraszać.

Ks. Prałat pozostaje na terenie Parafii, więc mamy nadzieję na spotkania, a tymczasem podziękowaliśmy za ojcowską opiekę i obiecujemy synowską wierność.

Dyplom, który chcemy wręczyć, poza wcześniej wydanym okazjonalnym numerem „Posłańca św. Anny” i spotkaniem o charakterze miejskim w Muzeum Górnictwa Węglowego niech będzie prócz modlitwy, śladem pamięci i wdzięczności całej społeczności naszego Klubu.

Krystyna Partuś

Przewodnicząca Sekcji Ogólnospołecznej Zabrze
Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach
Zabrze, 16.03.2013

Będzie Go nam brakować

Mówią, że nadzieja umiera ostatnia. Wiedziałem, że jest źle, że leży pod respiratorem, że koronawirus... Ale przecież zawsze był, więc... nie może Go zabraknąć. A jednak... Odszedł od nas wspinały kapłan, nauczyciel, pielgrzym, filantrop... można by tak wymieniać... Po prostu – Człowiek. Przez wielkie C.

Kapłan

Zawsze w pełnym skupieniu celebrował każdą Mszę św. Setki starannie przygotowanych kazań, wszystkie przemyślane, nie za długie, nie za krótkie, zawsze w punktach – to, co najważniejsze, potem podsumowanie... Pisał je na kartkach. Jak wiele z nich miałem okazję przepisywać na komputerze do później wydawanych książek! Ale zapisywał je raczej dla potomnych... Do dziś pamiętam, jak odprawiał dla zabrzańskich nauczycieli Mszę św. podczas której kazanie miał wygłosić śp. ks. Herbert Hlubek. Św. Anna wypełniona po brzegi, a ks. Hlubka... nie ma! (...) Ale to nie był dla niego żaden problem – wygłosił wspinałe kazanie, w swoim stylu – z cytatami, w punktach, z podsumowaniem... (...) Zresztą zawsze dbał o jakość – stąd w Annie pojawiali się tak znakomici kaznodzieje jak o. L. Knabit, o. J. Salij, ks. M. Maliński, ks. J. Tischner, ks. R. Kempny.

Nauczyciel

Miałem tę przyjemność, że uczył mnie religii przez cały okres liceum. To nie były nigdy lekcje formułek czy teorii. Opowiadał, ale tak, że przyciągał nawet tych, którzy z kościołem byli raczej na bakier. Zawsze pogodny, uśmiechnięty, kładł rękę na głowę i przyciągał do siebie, by życzliwie „potarmosić”. Nie nakazywał, nie narzucał swojego zdania, raczej sugerował, radził, skłaniał do przemyśleń... (...) Moją żonę, kiedy skończyła liceum, pewnego dnia zapytał: a czy nie myślałaś o tym, żeby zostać katechetką? Nigdy o tym nie myślała, ale... skończyła teologię i od wielu lat jest nauczycielem religii! Kiedy indziej rzucił: słuchaj... tworzy się taka grupa Oazy Rodzin i tak sobie o was pomyślałem... Trochę to trwało, ale już prawie 10 lat jesteśmy przy św. Annie w kręgu Domowego Kościoła – gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie. (...)

Pielgrzym

Setki pielgrzymek po Polsce i świecie. Takie rekolekcje w drodze. Z noclegami w zaprzyjaźnionych parafiach, kempingach. Z czasem na wyszczerzenie i modlitwę, ale również na śmiech i rozrywkę. Zawsze potrafił tak zaplanować wyjazd, żeby proporcje były właściwe... To z nim po raz pierwszy byłem za granicą – na pielgrzymce do Lourdes pod koniec lat 80. Potem wielokrotnie Taizé, Licheń, Częstochowa, Góra św. Anny, Europejskie spotkanie młodych w Budapeszcie, Monachium, Paryżu... Sporo tego było!

Filantrop

Zawsze wkoło kręciło się wielu bezdomnych, biednych... nikomu nie potrafił odmówić. Często Go naciągali, ale doskonale zdawał sobie z tego sprawę. Wolał dać się „naciągnąć” niż zaryzykować, że nie pomoże temu naprawdę potrzebującemu... Zawsze w kieszeni nosił jakąś drobną sumę, żeby pomóc. (...) Stąd nikogo nie dziwiły liczne inicjatywy: zabrzańskie Hospicjum, stowarzyszenie Misericordia, Ochronka św. Marcina (dla dzieci), wigilie dla starszych i samotnych, działalność Caritas, zbiórki przed Wielkanocą, loteria „na buty dla dzieci”... (...) Wychował kilka pokoleń zabrzańskich – zarówno w św. Annie, jak i w św. Teresce. Można powiedzieć o zabrzańskich pokoleniach x. Kusche – wychowanych na Jego naukach, czynach, postawie... Człowiek wyjątkowy, ale jednocześnie bliski. Będzie Go nam wszystkim brakować!

Krzysztof Partuś,

Nowiny Zabrzańskie, 10 grudnia 2020 r.

Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach – pielgrzymki do Bogucic

Pielgrzymka do Matki Boskiej Boguckiej

W niedzielne popołudnie 14 maja 1995 r. z siedziby Klubu Inteligencji Katolickiej wyruszyła po krótkiej modlitwie pielgrzymka członków Klubu Inteligencji Katolickiej, Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Archidiecezji Katowickiej i Krainy Katowickiej Związku Górnośląskiego do Matki Boskiej Boguckiej.

Za krzyżem, obok kapelana KIK-u szli ulicami Katowic w deszczu i przejmującym wietrze, członkowie tych organizacji.

Pierwsza pielgrzymka KIK-u do Matki Boskiej Boguckiej odbyła się 22 maja 1988 r., a obecna była drugą zorganizowaną ze Stowarzyszeniem Rodzin Katolickich i Związkiem Górnośląskim.

Zdziwieni a czasem zaskoczeni przechodnie przyglądali się pielgrzymom, którzy przed krzyżami odmawiali różaniec i śpiewali pieśni.

Przed godziną 17.00 pielgrzymka przybyła do kościoła w Katowicach-Bogucicach, gdzie już oczekiwali inni członkowie Klubu, Stowarzyszenia i Związku, ci, którzy nie mogli – z różnych względów – iść pieszo a chcieli być razem na Mszy św. Mszę św. koncelebrował Wikariusz Generalny ks. prałat Wiktor Skworc wraz z Proboszczem Bogucickim ks. kan. Janem Morcinikiem i Kapelanem KIK ks. dr Józefem Kozyrą. Bezpośrednio po Mszy św. w modlitewnym skupieniu uczestniczyliśmy w Nabożeństwie Maryjnym. Klęcząc przed Najświętszym Sakramentem modliliśmy się do Boga przez wstawiennictwo Ślicznej Boguckiej Panienki w intencjach Ojczyzny, Kościoła, świata, rodzin, dzieci, cierpiących i umierających – a także za nas samych – za nas ludzi będących ciągle w drodze, ciągle na szlaku pielgrzymim. Po nabożeństwie pielgrzymi spotkali się w kawiarence parafialnej.

Teresa Snopkowska-Malicka

Biuletyn KIK w Katowicach „Dłatego”, nr 6
(42), 11 czerwca 1995 r., s. 4

Nasza pielgrzymka

22 maja 2005 r. odbyła się tradycyjna pielgrzymka członków Klubu Inteligencji Katolickiej, Krainy Katowickiej Związku Górnośląskiego oraz Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Archidiecezji Katowickiej do sanktuarium Matki

Bożej Boguckiej. Pielgrzymkę rozpoczęliśmy modlitwą w kościele Mariackim i pożegnał nas ks. wikary miejscowej parafii. Po drodze przy każdym krzyżu odmawialiśmy jedną tajemnicę różańca. Pierwszym krzyżem był krzyż stojący przy kościele.

Ostatnią dziesiątkę różańca odmówiliśmy przy krzyżu stojącym obok kościoła w Bogucicach. Jest to krzyż z 1850 roku – najstarszy w Katowicach. Następnie uczestniczyliśmy we Mszy św., po której ks. Piotr Skroboł udzielił wiernym prymicyjnego błogosławieństwa. Na zakończenie pielgrzymki skorzystaliśmy z poczęstunku przygotowanego w domu parafialnym przez Związek Górnośląski.

Stanisław Waluś

Biuletyn KIK w Katowicach „Dłatego”, nr 7-9
(163-165), 15 sierpnia 2005, s. 14-15

Pielgrzymka do Bogucic 24 maja 2009 r.

Fotoreportaż

Tajemnica pierwsza – przed krzyżem stojącym u wejścia do Kościoła Mariackiego w Katowicach (siedziba KIK w Katowicach).

Tajemnica druga.

Tajemnica trzecia – przed krzyżem przy ul. Kowalskiej w Bogucicach.

Tajemnica trzecia.

Napis na krzyżu:

Fundatorzitego Krzyża Posiedziciele gruntu z gminy Bogucki 1887.

Tajemnica czwarta – przy krzyżu stojącym przed szpitalem w Bogucicach.

Tajemnica piąta – przed krzyżem stojącym na terenie kościoła w Bogucicach, który został przeniesiony z Osiedla Tysiąclecia w związku z budową drogi.

Msza św. w kościele w Bogucicach – obsługa liturgiczna – członkowie KIK w Katowicach.

Nabożeństwo majowe – z ks. prof. Józefem Kozyrą współprowadzą przedstawiciele Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Archidiecezji Katowickiej.

Poczęstunek przygotowany przez Związek Górnośląski.
Państwo Anna i Antoni Winiarscy z Katowic-Janowa.

Państwo Urszula i Piotr Urbanowicz z Katowic.

Państwo Danuta i Antoni Sobczykowie z Siemianowic Śląskich.

Państwo Teresa i Kazimierz Krzyżanowscy (trzecia i czwarta osoba od lewej) i inni z Zabrze.

Robert Prorok z Zabrze.

Małgorzata Piechoczek z Chorzowa (pierwsza po lewej) i ks. prof. Józef Kozyra – nasz kapelan.
Stanisław Waluś z Gliwic

Doroczna pielgrzymka do Matki Bożej Boguckiej

20 maja 2012 r. członkowie KIK-u wraz z rodzinami oraz Związku Górnośląskiego i Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Archidiecezji Katowickiej pielgrzymowali jak co roku do Matki Boskiej Boguckiej. Tegoroczna pielgrzymka odbywała się w ramach V Metropolitalnego Święta Rodziny a prowadził jej kapelan KIK-u, ks. prof. Józef Kozyra.

Tradycyjnie stacjami pielgrzymki były przydrożne krzyże często o zabytkowej wartości.

W bogucickim kościele (Sanktuarium Matki Bożej) odprawiono Mszę św. i nabożeństwo maryjne a potem uczestnicy mieli okazję do pogawędki przy kawie i domowych wypiekach.

Rajmund Rał

Dłatego Nr 7 (247) 8 lipca 2012, str. 4

Pielgrzymka Rodzin do Matki Bożej Boguckiej

Pod przewodnictwem kapelana KIK, ks. prof. Józefa Kozyry, w niedzielę 19 maja 2013 r. wyszliśmy sprzed kościoła mariackiego w Katowicach pożegnani przez proboszcza ks. dr. Andrzeja Suchonia.

Idziemy ul. Ks. L. Markieffki.

Pielgrzymów wita ks. prałat Jan Morcinek.

Odmawiając po drodze Różaniec, zatrzymywaliśmy się przy krzyżach przydrożnych, zmierzając do Sanktuarium Matki Bożej Boguckiej. Tam powitał nas kustosz Sanktuarium.

Prezes KIK Andrzej Dawidowski dziękuje pielgrzymom i księżom.

Odpoczynek po pielgrzymce.

Nabożeństwo maryjne po Mszy św. przygotowali członkowie Stowarzyszenia Rodzin Katolickich, a poczęstunek – Związek Górnośląski. Pielgrzymka odbyła się w ramach Metropolitalnego Święta Rodziny.

Antoni Winiarski

Dlatego nr 6 (258), 1 czerwca 2013 r., s. 11

Rekolekcje Klubu Inteligencji Katolickiej w Katowicach

19-21 września 2025 r. rekolekcje w Domu Rekolekcyjnym Archidiecezji Katowickiej w Kokoszykach.

Ks. Michał Anderko: „Nadzieja zawieść nie może”.

Rekolekcje zaczynamy kolacją w piątek, a kończymy obiadem w niedzielę.

Koszt 330 zł od osoby płatne na miejscu.

Noclegi w Domu Rekolekcyjnym II (tzw. „Kościółek”).

Adres: 44-373 Wodzisław Śl., ul. Pałacowa 53

Wyżywienie: 2 kolacje, 2 obiady, 2 podwieczorki i 2 śniadania.

Dojazd we własnym zakresie.

Zapisy: Tel., SMS Antoni Winiarski, 508 290199, E-mail: winiarant@gmail.com

PROGRAM REKOLEKCJI 2025

19.09.2025 Piątek

18.00 – Rozpoczęcie rekolekcji modlitwą w kaplicy, przywitanie

18.30 – Kolacja

20.00 – Msza święta z homilią

20.09.2025 Sobota

7.45 – Modlitwa poranna – w kaplicy

8.00 – Konferencja I

8.30 – Śniadanie

9.30 – Konferencja II

11.00 – Msza święta z homilią

12.30 – Obiad

14.00 – 15.00 – Sakrament pokuty i pojednania

15.00 – Koronka do Miłosierdzia Bożego

15.20 – Podwieczorek

17.00 – Droga Krzyżowa

18.00 – Kolacja

19.00 – Nasze sprawy – prowadzi Prezes

20.00 – Spotkanie z rekolekcjonistą

21.00 – Apel Jasnogórski

21.09.2025 Niedziela

7.45 – Modlitwa poranna – rozmyślanie – w kaplicy

8.00 – Konferencja III

8.30 – Śniadanie

9.30 – Konferencja IV

10.30 – Msza święta z homilią

12.30 – Obiad.

Po obiedzie rozjeżdżamy się do domów.

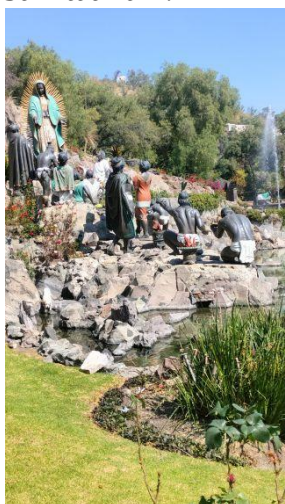
Wędrówka po Meksyku

Listopad 2023 r. Zaczynamy w Mexico City – Bazylika Matki Bożej z Gwadelupe. Bazylika to największe Sanktuarium Maryjne na świecie, odwiedza je rocznie około 10 mln osób, wiernych oraz turystów z różnych zakątków globu. W latach 70. ubiegłego wieku powstała Bazylika Nowa. Wyświęcona w 1974 r., jest to dar mieszkańców Ameryki Łacińskiej, została zbudowana na planie koła, dzięki czemu w zasadzie z każdego punktu można zobaczyć cudowny wizerunek w ołtarzu. Bazylika może pomieścić 10 tysięcy osób. Dach ma symbolizować tilmę – płachtę z agawy, a lampiony zawieszone pod sufitem – róże kastylijskie.

Oryginalny wizerunek Matki Bożej nie wisi w głównym ołtarzu, nie można do niego podejść bezpośrednio, trzeba udać się do dolnej kaplicy, gdzie znajdują się ruchome pasy (chodniki). Jadąc jednym z tych pasów widzi się obraz od dołu. Sam obraz jest umieszczony w próżniowej kasecie. Nad Sanktuarium

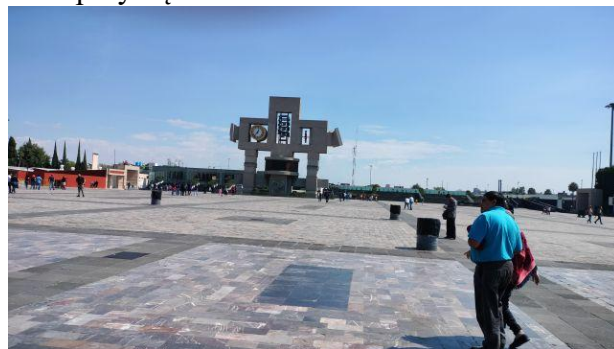
góruje niewielkie wzgórze Tepeyac z kapliczką na szczycie. To właśnie w tych okolicach Matka Boża objawiła się rdzennemu mieszkańcowi tych ziem, Juanowi Diego. Na tym wzgórzu stoi Capilla de apariciones (Kaplica Objawień). Ze szczytu można zobaczyć teren całego Sanktuarium.

Schodząc ze szczytu ogrodami gwadelupiańskimi mijamy pomnik ofiarowanie. Przedstawia on rdzennych mieszkańców składających dary przed obliczem Maryi, oraz Juana Diego z Biskupem.

Na głównym placu wznosi się kościół i dawny klasztor Kapucynek, na samym środku placu znajduje się 23-

metrowa wieża zegarowa z dzwonami oraz czterema przyrządami do mierzenia czasu.

Znajduje się tam także Bazylika Stara przekrzywiona z powodu grząskiego podłoża i trzęsień ziemi.

Przed Bazyliką Nową stoi pomnik św. Jana Pawła II.

Następnie wyruszamy do stolicy Mexico City, miasta trzech kultur. Jak napisał pisarz pochodzący z Hiszpanii – Meksyk to najlepsze miasto na tej planecie, gdzie chaos oznacza piękno, a życie poza pra-

wem jest nie tylko normalne, ale i konieczne. Meksyk to jeden z największych ośrodków na świecie, w którym codziennie przebywa do 25 mln ludzi. Wiąże się to z zanieczyszczeniami, korkami, tłokiem oraz dużymi kontrastami między najbogatszymi i biednymi. Do tego dochodzą trudne warunki geograficzne, duża wysokość – około 2200 m n.p.m. oraz położenie w strefie sejsmicznej. Tutaj nie da się nudzić, jest tu największa liczba muzeów na świecie – około 200, piramidy, targi z lokalnymi przysmakami i czarodziejskimi gadżetami aż po cuda nowoczesnej inżynierii i biznesowe dzielnice przypominające nowojorski Manhattan. Zwiedzanie miasta zaczynamy od starówki, Zocalo (cokół) – plac konstytucji. To drugi pod względem wielkości plac miejski na świecie. Wzdłuż jednego boku wznosi się imponująca Katedra Metropolitalna, jedna z największych i najstarszych w obu Amerykach. Budowana prawie 300 lat, ma 128 m długości, 67 m wysokości i 14 bocznych kaplic. Pięcionawowe wnętrze jest zdominowane przez 3 ołtarze, jest tutaj także przedstawiony polski święty Kazimierz Jagiellończyk.

Przed bocznym wejściem do Katedry stoi pomnik św. Jana Pawła II wykonany z kilku milionów stopionych kluczy, zebranych specjalnie na ten cel, w akcji „klucz do swego serca”. Na tyłach Katedry kryją się pozostałości Templo Mayor, gdzie według Azteków znajdowało się centrum wszechświata, odkryte przypadkiem podczas wymiany

instalacji elektrycznej. Ruiny można zobaczyć ze specjalnych balkonów i kładek.

Podczas wielkiego trzęsienia ziemi w Mexico City Katedra Metropolitalna nie ucierpiała, jedynie została pochylona wraz z posadzką. Dlatego umieszczono w niej na środku wiszące od sklepienia wahadło, które rejestruje na bieżąco stan pochylenia katedry.

Niestety tak jak w Europie w Meksyku również dochodzi do kryzysu wiary. Coraz mniej ludzi chodzi do kościoła.

Wokół Katedry rozprzestrzeniły się pogańskie staroindiańskie obrzędy. Jest to w pewnym sensie folklor, tylko dlatego akurat przed Katedrą Metropolitalną. Pojawiają się tam różnego rodzaju pseudo szamani, którzy przekonują, że potrafią oczyszczać ciało i duszę za pieniądze.

Niestety obrzędy te cieszą się coraz większym zainteresowaniem rdzennej ludności Meksyku.

22.08.2024

Antoni Hallek

Spotkania Sekcji Nauka-Wiara

Zapraszamy w drugie czwartki miesiąca o godz. 18 na spotkania do Domu parafialnego oo. Oblatów.

<http://www.kik.katowice.opoka.org.pl/9-aktualnosci/40-program-kik>

Katowice-Koszutka, ul. Misjonarzy Oblatów MN 12, wejście od podwórza, sala na parterze.

Dyżury w siedzibie KIK i biblioteka KIK zawieszone do odwołania.

Dyżury Zarządu Komitetu PiS w Katowicach

Czwartek w godz. 16.00 – 18.00. 40-006 Katowice, ul. Warszawska 6/305. Wśród dyżurujących są: Piotr Pietrasz i Rajmund Rał – członkowie KIK w Katowicach.

Składki KIK w Katowicach: Od osoby pracującej 5 zł miesięcznie, co daje 60 zł na rok, od osoby niepracującej – 3 zł, co daje 36 zł na rok, wpisowe – 10 zł. Składki prosimy wpłacać przewodniczącemu sekcji lub na konto KIK w Katowicach: Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach Plac ks. Emila Szramka 2, 40-014 Katowice, konto ING Bank Śląski Katowice 32 1050 1214 1000 0090 3030 8622

Informacja o KIK w Internecie:

<http://www.kik.katowice.opoka.org.pl>

E-mail: kikkt@katowice.opoka.org.pl

Redagują: Barbara Kwaśnik, Jan Świtkowski, Stanisław Waluś – redaktor odpowiedzialny i prowadzący (s.walus@data.pl).

Adres pocztowy: Klub Inteligencji Katolickiej w Katowicach, 40-954 Katowice 2, skr. poczt. 376. Nakład: 125 egz.